Eric Meyer

FORŢELE SPECIALE

versiunea în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL 1

SEAL *lieutenant*[1] a arătat spre locul pe care-l alesese ca fiind perfect pentru acţiune.

— Ne stabilim aici. Ne asigură câmp de tragere degajat asupra drumeagului, şi-l vom înhăţa când trece pe-aici.

Celălalt militar a dat din cap şi împreună au îndepărtat resturile pentru a lărgi grota ca să aibă mai mult spaţiu. Apoi s-au căţărat înăuntru, iar în întunericul din interior erau invizibili de la mai mult de câţiva metri. Era o mică gaură în pământ, o fisură naturală tăiată în panta stâncoasă, suficient spaţiu cât să-i ascundă pe amândoi. Unul dintre ei, *lieutenant*ul era foarte preocupat.

Celălalt, şi el un SEAL din US Navy, era un ucigaş cu sânge rece, deşi nu un criminal în serie obişnuit. *Petty Officer Third Class*[2] John-Wesley Ryder era o problemă gata oricând să se declanşeze. Era scăpat de sub control, un ucigaş pentru care a lua o viaţă era un gest minor, altfel spus era o bombă neexplodată. Şi bombele astea au

---

[1] Lieutenant – grad militar în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

[2] Petty Officer Third Class – grad militar în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal*.

prostul obicei să facă *bum.* Dar era un luptător incredibil, un magician al pumnalului, aşa cum o demonstrase chiar foarte recent. Gândurile lui *Lieutenant* Nolan s-a întors la momentul sosirii lor în

Siria, acum mai puţin de un ceas, şi la lupta care aproape că i-a terminat înainte chiar ca să-şi înceapă misiunea.

Au executat un salt HALO[3] dintr-un C-17 *Globemaster* noaptea, în două grupe de câte doi.

Master Chief[4] Will Bryce şi Vince Merano au aterizat lângă Bandarak, un orăşel de pe frontiera turco-siriană. Sarcina lor era să le asigure spatele lui Nolan şi Ryder dacă lucrurile mergeau prost, iar acestea deja o luaseră razna rău de tot.

Nolan a aterizat pe colinele din nordul Siriei. După o clipă, un baraj de împuşcături au izbucnit din întuneric, iar gloanţele şuierau peste tot în jurul său. Aterizase în mijlocul unei tabere a insurgenţilor. S-a aruncat la pământ şi a ripostat, blestemând ghinionul care l-a adus taman aici. Arma sa, o carabină *Barrett* de lunetist era perfectă pentru doborârea de la mare depărtare a unei ţinte, dar înceată şi greu de manevrat în acţiuni de noapte de la mică distanţă precum aceasta. A

---

[3] HALO – (high altitude / low opening) – salt cu paraşuta de la mare înălțime, cădere liberă câteva mii de metri, deschiderea acesteia la foarte joasă altitudine.

[4] Master Chief Petty Officer – grad militar în US Navy (cod NATO OR-9); echivalent *sergent major.*

detectat prima ţintă, un bărbos turbat de ură, şi a apăsat pe trăgaci. Omul a căzut la pământ, dar mai erau mulţi alţii, un cuib urlător de vipere. Se năpusteau asupra sa într-o alergare dezorganizată, zbierându-şi mesajul de moarte: *Allahu Akbar*! Alah e mare!

A apăsat repetat pe trăgaci şi oamenii au căzut aruncaţi pe spate de gloanţele de calibru mare .50, dar erau prea mulţi şi în câteva secunde magazia de cartuşe s-a golit. Inamicii erau la doar câţiva metri depărtare, gloanţele spulberând nisipul şi şuierându-i pe lângă cască. Neavând timp să reîncarce, şi-a tras de la coapsă pistolul *Sig Sauer* P226 şi a ochit. A tras în ostilul aflat în frunte şi omul a căzut la pământ cu un glonte în burtă. Alţi cinci luptători inamici continuau să năvălească asupra lui... şi a mai doborât trei. Apoi... ultimii doi au fost peste el.

Nolan a sărit în picioare pentru a-i înfrunta. A tras din nou, a ratat, a tras, şi un altul a căzut la pământ, dar ultimul a tras şi el, iar gloanţele de 7, 62 mm l-au lovit în vesta de luptă. Încă unul în casca de kevlar i-a făcut capul să se învârtă şi a căzut în timp ce inamicul îi ochea faţa... şi a ratat. În cădere, gloanţele i-au lovit pistolul şi i l-au aruncat departe, în întuneric. Acum era singur şi neînarmat. Insurgentul supravieţuitor s-a apropiat, s-a aplecat asupra lui şi i-a pus la gât ţeava AK-ului.

El s-a încordat, gata să se rostogolească într-o parte în ultimul moment, când o formă întunecată a căzut din cerul nopţii, şi trupul lui

John-Wesley l-a placat pe individ. Icni datorită şocului şi durerii, dar şi-a revenit repede şi s-a ridicat în picioare, cu arma în mână gata să tragă. Nolan încă îşi mai căuta pistolul, când o lamă imensă de pumnal apărută din neant, s-a înfipt în inima insurgentului. Acesta a căzut, iar de data aceasta nu s-a mai ridicat. John-Wesley s-a aplecat şi şi-a recuperat pumnalul de luptă, ştergându-l de hainele mortului, apoi l-a ajutat pe Nolan să se ridice.

— Eşti OK, *Boss?*

Era calm, lipsit de emoţie. Ca şi cum tocmai dăduse mâna cu omul într-un salut... şi nu i-a înfipt un pumnal în piept.

Nolan şi-a regăsit pistolul şi l-a încărcat.

— Mda, sunt bine. Mulţam.

— N-ai pen' ce. Suntem descoperiţi? Adică, arabii ăştia aveau ceva de-a face cu obiectivul?

Obiectivul avea un nume, Prinţul Abdullah. Prinţul saudit al Terorii.

A negat dând din cap.

— Cred că suntem în regulă. Suntem încă la câţiva *klicks* de punctul de ambuscadă, aşa că există vreo legătură cu banda aceasta izolată de luptători. Am avut doar ghinionul să cădem peste ei. Facem *curăţenie* şi ne vedem de treaba noastră.

Au îngropat în nisip, trupurile şi armele învelite în nişte pături jegoase, Doi măgăruşi priponiţi în preajmă şi care aşteptau răbdători,

au fost eliberaţi de Ryder şi trimişi în voia lor.

Satisfăcuţi că locul era *curat,* au plecat mai departe.

Nolan şi Ryder au rămas în aşteptare tot restul nopţii. Zorii au venit, iar temperatura a început să crească. A urmat o zi lungă şi fierbinte, până ce întunericul s-a lăsat peste coline. Temperatura a căzut la zero.

— Ăsta întârzie, a murmurat Ryder la căderea serii. S-ar putea nici să nu mai vină.

— Va veni.

Timp de câteva secunde nu a mai spus nimic. Apoi:

— M-aş putea duce până acolo ca să văd dacă este vreun semn că a luat-o pe alt drum.

— Nu. Orice mişcare l-ar putea neliniști, dacă este prin preajmă.

Pauză.

— Mă gândeam doar. E al naibii de frig. Ne-am putea mişca nițel pe-aici, să mai punem sângele în mişcare. Nu va observa nimic.

— Stăm pe loc. Zi mersi că nu plouă.

— Sigur.

Mintea lui Nolan rumega situaţia lui John-Wesley Ryder. Când era bun, ca atunci când l-a ucis pe insurgentul acela, era cel mai bun. De regulă, executa ordinele, ucigând oameni care erau inamicii Statelor Unite. Cu toate acestea, de două ori în ultimul timp, a ieşit din „scenariu” şi au murit nişte oameni. Nişte oameni *răi,* da, dar uciderea

lor a distras atenţia de la misiunea principală, punând în pericol vieţile altor SEAL. Deja hotărâse că dacă se va mai întâmpla o dată, va fi ultima oară. Va fi eliminat. Înainte de plecare, l-a luat deoparte şi i-a spus simplu şi clar: „*Urmezi ordinele, sau eşti eliminat”.*

Nu era loc pentru greşeli. Operaţiunea era critică. Obiectivul, Prinţul Khalid bin-Abdullah, şi-a direcţionat bogăţia provenită din petrol într-o direcţie cu totul greşită. Afacerile sale erau tranzacţiile bancare, iar cel mai important client al său era ISIS, pentru care el asigura o sursă majoră de fonduri de la simpatizanţii saudiţi. În ultimul timp, şi-a extins operaţiunea la recrutarea de adolescenţi, tineri, băieţi şi fete, care să detoneze veste sinucigaşe în mijlocul mulţimilor de oameni. În schimb, ei vor ajunge în Paradis, iar familiile lăsate în urmă vor primi o recompensă substanţială. Erau o grămadă de fraieri, iar plaga morţii sta să se răspândească asupra Europei şi în SUA.

Frustrat de creşterea pierderilor din rândul ISIS, Abdullah a planificat o serie de atacuri spectaculoase pentru a pedepsi guvernele vestice. Obiectivele erau Washington D.C., Londra, Paris şi Berlin. În fiecare oraş, „martirii” vor exploda încărcăturile lor letale pe lângă ţinte strategice. Casa Albă şi Colina Capitoliului. În Londra, Downing Street şi Sediul Parlamentului. În Paris, sediul Guvernului, Quai d’Orsay. În Berlin, Bundestagul.

O lovitură devastatoare în inima civilizaţiei occidentale, iar până în

prezent nu aveau niciun indiciu despre sinucigaşii-bombă. Informaţiile interceptate au dezvăluit existenţa conspiraţiei mortale, dar fără să dezvăluie identitatea sinucigaşilor. Erau blocaţi, până ce transferul banilor le putea da un fir de urmat. Prinţul Abdullah era CEO[5] al unei aşa-zise fundaţii de binefacere, *Centrul Islamic de Studii pentru Pace,* prin intermediul căreia canaliza banii către sinucigaşii-bombă. NSA[6] a descoperit un cont într-o bancă offshore, deschis pentru transferul banilor către familiile *martirilor.* Contul necesita autorizarea a doi deţinători pentru efectuarea plăţilor, Abdullah şi o persoană necunoscută, un *mullah*[7] anonim. Era vital ca ei să împiedice întâlnirea dintre Abdullah şi *mullah* care ar fi declanşat transferul banilor. Deci... aşteptau.

Ryder nu a dat niciun semn că ar lua-o razna, iar Nolan a început să creadă că tipul a băgat la cap avertismentul său. Supraveghea drumul abia vizibil aflat mai jos de poziţia lor, o potecă folosită de contrabandişti între Turcia şi nordul Siriei. Încă nimic şi începea să fie îngrijorat.

---

[5] CEO – (chief executive officer) persoana cu cea mai înaltă funcție într-o companie/instituție, responsabilă de deciziile manageriale.

[6] NSA – National Security Agency – agenție guvernamentală a SUA responsabilă cu monitorizarea, colectarea, procesarea informațiilor (spionaj extern și contraspionaj).

[7] Mullah – nume comun dat clericilor islamici locali.

Erau corecte informaţiile? Abdullah şi-a schimbat traseul*?*

Apoi s-a liniştit.

Va veni. Trebuie să vină. Vom sta aici până ce va apărea, apoi îl vom ucide. Astea sunt ordinele, deci vom aştepta, indiferent cât timp.

Se înşela. Seara târziu, un apel din partea bossului, *Vice Admiral*[8] Jacks din San Diego.

— Nolan, avem informaţii noi despre tipul ăsta, Abdullah. Sunteţi în criză de timp.

— Nu înţeleg*, sir.*

— Am considerat că aveam timp să-l localizăm şi să-l eliminăm înainte de a detona bombele acelea. Ne-am înşelat. Planul lor este să ne atace în 48 ore. Trebuie să-l *neutralizaţi* înainte de a trece frontiera şi să se întâlnească cu partenerul său, acel *mullah.* Dacă se reunesc, vor trimite instrucţiuni pentru transferul de bani, şi sinucigaşii cu bombe se vor poziţiona în locaţiile desemnate în maxim o oră. Peste două zile, patru guverne occidentale vor înceta practic să existe.

— Patruzeci şi opt de ore? Dacă termenul este atât de scurt, îl putem localiza cu o dronă şi să lansăm un atac aerian masiv.

Jacks a oftat.

Aş vrea eu, dar avem nevoie de confirmare că e mort, o identificare

[8] Vice Admiral – (trei stele) grad militar în US Navy (cod NATO OF-8).

pozitivă făcută de oamenii noştri din teren. Vă apropiaţi, îl identificaţi şi-i treceţi un glonte de calibrul .50 prin ţeastă. Trebuie doborât cu orice preţ. Dacă cei doi se întâlnesc...

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Vom fi nevoiţi să bombardăm locaţia în care se află prin tactica covorului de bombe, ca ultimă şansă de a-l opri. Iar locaţia va fi pe teritoriul de sub suveranitatea Turciei. Vom bombarda un aliat NATO, ceea ce va însemna război.

— Shit!

— Chiar aşa, şi va fi o nenorocire. Trebuie să-l opriţi, Nolan. Ţine minte, 48 ore.

— Îl vom elimina.

— Vreau să văd că o faceţi. Jacks *out.*

Lui Ryder i-a explicat:

— Nu contează ce se-ntâmplă, operaţiunea are prioritate mai mult decât oricând. Îl doborâm, chiar dacă va trebui să trecem prin foc. Patruzeci şi opt de ore şi lumea se va schimba pentru totdeauna... dacă îl lăsăm să treacă de noi. Ai priceput?

— Priceput, *boss.*

— OK. Se întunecă. E timpul să facem puţină mişcare.

Au ieşit afară din grotă, şi şi-a întins membrele amorţite cu câteva exerciţii de încălzire. Apoi au reintrat şi s-au pus pe aşteptare.

Cu o oră înaintea zorilor continuau să aştepte.

Era amarnic de frig şi Nolan s-a uitat neliniştit la Ryder.

— Vezi ceva?

Acesta s-a uitat prin luneta *Starlight* montată la armă şi a răspuns fără a-şi lua ochiul din ea.

— Nimic.

Unde este?

— La naiba, durează prea mult. Aproape că expiră termenul.

Ryder a continuat să privească prin lunetă.

— Cere şi ţi se va da; caută şi vei găsi. Ai credinţă în Dumnezeu, *Boss.* Omul nostru va veni.

Nolan zâmbi, în timp ce Ryder relua supravegherea neobosită a zonei. Era minuţios; trebuia să-i recunoască acest merit. Impulsiv, dar conştiincios. Ceea ce însemna că aveau şanse să rămână în viaţă. Cu condiţia să-şi stăpânească cele mai violente impulsuri. Fără îndoială, John-Wesley era cel mai bun om ca să-i protejeze spatele. Fiul unui pastor al uneia dintre micile biserici din New Orleans, avea o gamă largă de aptitudini. Inclusiv o cunoaştere enciclopedică a Scripturilor, învăţate de la tatăl său.

John-Wesley avea un fizic subţiratic şi o înălţime medie. Spre deosebire de Nolan – peste 1, 80 m şi ochi albaştri – el avea o faţă de nevăstuică, nebărbierit, cu obraji pământii, scofâlciţi şi ochi arzători de fanatic religios. Era interesat de voodoo, în ciuda educaţiei sale legată de biblie. Poate că voodoo l-a făcut să fie atât de înfocat când

trebuia să ucidă. Un „entuziasm” pe care Nolan îl suspecta a fi motivul principal pentru care s-a înrolat în SEAL. Bine, atât timp cât îi alege ca ţinte pe băieţii răi.

Prima sa iubire era pumnalul, iar Ryder erau un virtuos al lamei. Într-o profesie în care abilitatea de a ucide pe tăcute era o calitate, îndemânarea lui Ryder era nepreţuită. Un om liniştit, taciturn, cu o abilitate stranie de a se mişca neauzit în teren, era operatorul perfect din Forţele Speciale. Exceptând tendinţa sa de a ignora ordinele când i se *punea pata.* Până în prezent utilitatea sa i-a depăşit labilitatea, deşi, uneori a fost cât p-aci să fie invers.

La următoarea abatere îi aplic a treia cizmă, un sfârşit de carieră umilitor în cea mai de elită unitate din forţele armate ale SUA. O să şi-o facă cu mâna lui...

Şi-au petrecut restul nopţii patrulând prin zonă şi făcând îmbunătăţiri la camuflajul locului unde se ascundeau. Înainte de ivirea zorilor s-au pitit din nou. Când primele raze ale soarelui au ajuns pe coline, Nolan şi-a verificat din nou arma, lunga *Barrett* M82 *Light* 50. O carabină semiautomată, anti-material, de folosit împotriva blindajelor uşoare şi a altor tipuri de ţinte dure. Folosită de lunetişti şi pentru eliminarea ţintelor umane de la mare distanţă, când rareori mai era nevoie şi de un al doilea foc.

Toată dimineaţa fierbinte au asudat în grota lipsită de aer, vorbind uneori între ei prin murmure abia auzite. Cea mai mare parte a

timpului, au supravegheat. Nu numai sosirea bandei Prinţului Abdullah, dar şi eventuale alte ameninţări. Teritoriul sălbatic de la frontiera dintre Siria şi Turcia era stăpânit efectiv de nelegiuiţii ce bântuiau pe acolo, insurgenţi, contrabandişti, fugari, dezertori din armată. Dacă cineva era în afara legii, mai devreme sau mai târziu ajungea şi aici.

La prânz s-a făcut şi mai cald. Era rândul lui Nolan la supraveghere şi Ryder l-a bătut pe umăr.

— Ceva?

Nolan şi-a îndepărtat ochiul de ocularul lunetei telescopice *Leupold Mark* 4.

— Nu mişcă nimic. Poate că el nu va veni până mâine.

Ceea ce înseamnă că vom fi aproape de termenul limită. Prea la limită.

Ryder s-a încruntat.

— Dacă mai durează mult, gaura asta începe să pută. *Boss,* ar trebui să faci un duş.

— Şi tu, John-Wesley, a răspuns Nolan chicotind.

Ryder şi-a luat pumnalul şi a început să tragă de timp ascuţindu-i lama care şi aşa era ca a unui brici. După un ceas, a preluat garda de la Nolan. Câteva clipe mai târziu, s-a încruntat la ceea ce vedea prin lunetă.

— Ochiu' mare, avem companie.

Nolan s-a uitat şi el prin lunetă, în depărtare. Un grup de patru oameni se apropia, trei călare pe măgari, şi o femeie pe jos în urma lor. Le-a privit atent feţele, dar Abdullah nu se afla printre ei. Faţa femeii era ascunsă de un văl, totuşi nu a avut nevoie de o a doua privire pentru a-şi confirma că nu este *ţinta.* Prinţul avea peste 1, 75 m, iar femeia asta abia dacă ajungea la 1, 50.

— Nu e el.

— *Roger.* Stai aşa, se opresc.

Nolan a reluat supravegherea grupului. Se opriseră pe marginea drumeagului şi bărbaţii au descălecat. Unul s-a răstit cu un ordin către femeie. Aceasta s-a dat înapoi, dar el a lovit-o cu pumnul în abdomen, făcând-o să scoată un strigăt puternic de durere. În grabă, a luat de pe spatele unui măgar un pachet din care a scos o tigaie înnegrită şi un fel de sobiţă metalică. Bărbaţii s-au aşezat la umbră, iar ea a pus apa la fiert, sub soarele arzător.

— Vor sta aici ceva timp. Face cafea, a murmurat Ryder. Dacă se-ntâmplă ca Abdullah să apară acum, s-ar putea îngrijora.

Nolan ridică din umeri.

— Nu avem ce face. Stăm şi aşteptăm. Atât.

Vremea trecea încet către după-amiază. Arabii, îmbrăcaţi în portul tradiţional, beau cafea şi pălăvrăgeau, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Cei doi SEAL nu aveau timp, iar Nolan blestema teribil.

Pentru numele lui Dumnezeu, căraţi-vă de aici!

Femeia şedea deoparte când unul dintre ei i-a făcut semn să se apropie. S-a conformat, dar cu o reticenţă evidentă şi pe bună dreptate. Când ea a ajuns la o lungime de braţ, a înşfăcat-o cu un braţ în jurul gâtului şi s-a folosit de greutatea sa mai mare şi de putere ca să o trântească la pământ. A ţipat iarăşi, un urlet lung, pătrunzător, plin de teroare. Atunci cei trei s-au năpustit asupra ei, ca nişte câini în călduri.

Arabii i-au smuls veşmântul şi au început să-i scoată şi lenjeria, în strigăte de triumf. Dar i-au lăsat faţa şi capul acoperite cu vălul. Deh, islamul... O femeie nu are voie să-şi arate în public faţa şi părul. Nicio problemă dacă are tot trupul dezgolit în timp ce este violată.

A încercat să le reziste, luptându-se cu ei, dar o lovitură cumplită în cap a „liniştit-o". Îi smulgeau entuziaşti şi ce mai avea pe ea, în timp ce femeia era nemişcată sub strânsoarea mâinilor lor.

Nolan l-a simţit pe Ryder mişcându-se şi a pus o mână pe el ca să-l oprească.

— Asta nu e treaba noastră, John-Wesley. Las-o baltă.

Acesta i-a împins mâna deoparte.

— *Boss,* uite-te ce fac!

Avea ochii roşii de furie.

— Nu putem sta doar şi să ne uităm.

— Ryder, ascultă-mă. Suntem aici ca să facem o treabă, punct. Dacă te duci acolo să o ajuţi, Abdullah ar putea fi avertizat. Dacă îl ratăm,

ştii ce se va întâmpla. Haos şi teroare, aşa cum lumea nu a mai văzut niciodată.

Păru să se liniştească şi Nolan s-a concentrat din nou asupra lunetei, privind în depărtare după orice fel de semn care să-i confirme sosirea *ţintei.* O mişcare din spatele său l-a făcut să se întoarcă. Ryder dispăruse. L-a văzut coborând panta colinei cu mişcări abia vizibile. Oricum, arabii erau prea ocupaţi ca să bage de seamă. SEAL urma fiecare cută a solului, fiecare adâncitură. Chiar şi în plină amiază, se mişca precum o arătare, de la un adăpost natural la altul. Neauzit, până ce a ajuns lângă arabi şi lama pumnalului a fulgerat în razele soarelui, un pumnal de luptă, lung, o versiune *pe steroizi* a cumplitului KA-BAR al celor din US *Marine.*

Unul dintre agresori se afla peste femeia acum pasivă, iar Ryder s-a năpustit ca un leopard flămând, turbat de furie. Lama a fulgerat, şi omul a început să se rostogolească într-o parte. O tăietură roşie se întindea dintr-o parte în alta a gâtului său, iar sângele ţâşnea din rană. Impetuozitatea lui John-Wesley l-a dus la următorul arab şi şi-a folosit greutatea şi viteza ca să-l pună la pământ. Lama s-a răsucit din nou, dar omul s-a smuls şi tăişul abia dacă l-a crestat pe coaste. A urlat de durere, dar Ryder s-a mişcat din nou, placându-l pe al treilea. Acesta şi-a revenit repede şi şi-a scos pistolul din sân. Buzele i s-au întins într-un zâmbet rău în timp ce-l ochea pe diavolul infidel apărut în mijlocul lor. Nolan, care supraveghea scena de deasupra, a armat

carabina *Barrett* ca să-l doboare cu un glonte. Dar ştia că e prea târziu, că omul va trage înainte ca el să apese pe trăgaci. Dar Ryder văzuse ameninţarea şi a reacţionat fulgerător. Şi-a tras braţul pe spate, a aruncat şi lama sclipitoare a descris un singur arc înainte de a se înfige în pieptul arabului.

Victima s-a uitat în jos la mâner, mânjit de sângele ce curgea din inima... care încă bătea. A încercat să-l scoată, nu a reuşit, şi s-a prăbuşit. John-Wesley s-a apropiat de cadavru, a tras pumnalul şi s-a întors spre omul pe care-l crestase. Acesta îşi ţinea o mână pe rană pentru a încetini sângerarea, dar în cealaltă avea un cuţit. Mai mare decât al lui Ryder, cu lama curbată. Rana nu părea să-l supere prea mult, iar braţele şi lama mai lungă îl avantajau în lupta de aproape. Încrezător în victorie, a luat poziţia de luptă cu cuţitul. Întors într-o parte, ghemuit şi încordat, gata să lovească.

SEAL a înaintat, ţinând pumnalul în poziţie joasă. Ghinionul a fost că s-a împiedicat şi a căzut peste trupul femeii. Arabul a lovit, rapid ca o cobră înfuriată. I s-a părut că tot ce are de făcut este să implânte cuţitul în trupul căzut, lipsit de apărare, al americanului. Lama a dat să se înfigă în jos, dar Ryder a fost mai rapid. A lovit cu bocancul în mâna celuilalt îndepărtând lovitura. În aceeaşi mişcare fluidă, şi-a răsucit trupul într-un unghi imposibil şi s-a ridicat. KA-BAR a lovit între picioarele arabului şi un urlet de durere a răsunat peste colină. Sângele a ţâşnit, omul încercând să-şi îndepărteze adversarul cu o

mână. Cu cealaltă a încercat să acopere rana cumplită, mutilantă.

Ryder i-a proptit bocancul în piept şi l-a împins. A căzut pe spate, în vaiete de durere. După câteva clipe, a răsuflat agonizat şi a rămas nemişcat. John-Wesley o ajută pe femeie să se ridice în picioare, apoi a dus-o să se aşeze pe o lespede de piatră ca să-şi revină din şoc. Înapoi la scena carnagiului a început să facă „curăţenie". Trupurile le-a aruncat peste marginea râpei, iar măgăruşilor le-a dat câte o lovitură peste crupă ca să-i facă să fugă spre Turcia. Cu talpa, a împrăştiat pietrişul şi urmele de sânge au dispărut. Femeia aştepta în tăcere privindu-l, în timp ce dovezile coşmarului ei dispăreau treptat. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Când a sfârşit, Ryder i-a spus câteva cuvinte şi a condus-o în susul pantei.

Nolan a ieşit la vedere fără a încerca să-şi ascundă furia.

— Ce dracu' faci, Ryder? Ţi-am spus să stai aici, iar tu fugi acolo şi stârneşti o luptă. Poţi la fel de bine să pui un anunţ pe internet *„Aici e locaţia noastră – spuneţi tuturor".*

— N-am putut să o las. Ai văzut ce-i făceau ăia.

— Ce dracu', Ryder, nu era treaba noastră.

— Mda, ăă...

— Şi-acu ce vrei să faci cu ea? Noi încercăm să executăm o misiune clandestină în mijlocul pustietăţii.

— Se poate ascunde cu noi, în grotă.

— Baţi câmpii!

Faţa îi era palidă şi încăpăţânată.

— Uite-te la ea; nu poate pleca nicăieri în starea în care se află.

Avea dreptate. *Chador-ul* era rupt şi acoperit cu pete de sânge, iar chipul îi era încă împietrit de teroare. Totuşi...

— Nu e vorba de ea, Ryder. E vorba de misiune. Miza e mult prea mare. Ştii că n-ar fi trebuit să o faci.

I-a întors doar o privire stăruitoare. Era atât de încăpăţânat, încât prin comparaţie, un măgar era de-a dreptul timid.

— N-am putut să o las acolo, N-am putut.

O ajută să intre în grotă.

După câteva clipe, Nolan a oftat, cedând inevitabilului şi a intrat după ei. Au tras camuflajul deasupra şi au reînceput supravegherea drumeagului din vale. Nimic. Până în prezent nu considera că acţiunea lui Ryder a compromis misiunea, chiar dacă i-a afectat cariera. I-a terminat-o definitiv. Privi femeia.

— Vorbeşti ceva engleză?

— Puţin, spuse cu o pronunţie ciudată.

— Ştii ce facem noi aici?

— Asta e Siria, deci ştiu că aţi venit să ucideţi pe cineva. E normal.

Aici, în fiecare zi este ucis careva... cu sânge rece. Ce mai loc!

— OK, ascultă. Poţi sta aici, dar păstrezi liniştea absolută. Înţelegi?

— Da.

— Cine erau cei trei?

— M-au cumpărat şi mă duceau în Turcia. Ca să mă vândă la un bordel.

— Te-au cumpărat?

— Da' de cei care m-au luat prizonieră. Îşi spuneau ISIS.

— Mda, ISIS.

— Au ocupat oraşul meu şi cea mai mare parte din împrejurimi. Femeile n-au ce să facă decât să se supună. Nu sunt oameni buni.

Nu sunt buni, interesante cuvinte pentru a-i descrie pe măcelarii ăştia demenţi, de o cruzime ieşită din comun.

— Mă bucur că eşti OK. Doar să stai în linişte, asta e regula.

— Înţeleg.

— Cum te numeşti?

A răspuns Ryder în locul ei.

— E Rana, *Boss.*

— Rana, OK. Ryder, despre treaba cealaltă, vom vorbi când ne vom întoarce. Te-am avertizat.

Ryder a dat din cap fără să răspundă, dar expresia din ochii săi erau elocventă. Ştia că e terminat.

După-amiaza a trecut fără să apară prinţul Abdullah. Nolan era conştient de prezenţa femeii, de apropierea ei în ascunziş, de mirosul pielii ei. Din când în când, ea îşi modifica poziţia, *chador-ul* foşnea şi Nolan îi arunca o privire. Fără vălul de pe faţă, se vedea că este drăguţă, cu o faţă de puştan, cu pielea curată, măslinie. Avea vreo

douăzeci şi cinci de ani, slăbuţă, aşa că nu ocupa prea mult loc în grotă.

Au venit chiar la lăsarea serii, un grup de 15 oameni pe jos. Nolan a presupus că în drum spre graniţă au ales această cale mai sigură pentru că atrage mai puţin atenţia, doar dacă nu cumva un lunetist SEAL aşteaptă să bage un glonte în el. Era imposibil să distingă ţinta în grămada de oameni, chiar dacă s-a uitat prin lunetă până ce au început să-l usture ochii. Toţi semănau între ei, haine lungi, turbane, feţe oacheşe, bărbi. Prinţul Abdullah putea fi oricare dintre ei. Au ajuns la locul unde Ryder i-a ucis pe cei trei arabi şi s-au oprit.

Nolan şi-a ţinut respiraţia.

Ceva i-a alarmat. Poate vreun zgomot sau o urmă de sânge rămasă când Ryder a curăţat locul. Au vorbit între ei câteva minute, cercetând din ochi terenul, apoi s-au separat în trei grupe de câte cinci oameni. Erau suspicioşi şi au început să caute prin zonă.

Lumina s-a diminuat şi mai mult, iar unul dintre ei a scos o lanternă cu care lumină terenul. A strigat ceva către ai lui şi s-a grăbit să cerceteze ceea ce dezvăluise lumina lanternei. Nolan a înţeles că sunt în budă. Urmele de tălpi lăsate în praf, ale Raniei, duceau direct către poziţia lor. Ca şi cum ar fi instalat un semn uriaş de circulaţie cu o săgeată îndreptată spre ei. Careva a strigat arătând cu mâna şi toţi au început să alerge în susul pantei.

— Ryder, o luăm din loc!

— Îi văd. Cristoase!

— Iisus nu ne va ajuta dacă nu ne cărăm de aici.

O privi pe Rana a cărei faţă era din nou o mască a terorii.

— Va trebui să alergi.

— Încearcă să ne ucidă?

— Nu şi dacă ne mişcăm destul de repede. Ajut-o!

Nolan a ieşit afară, Ryder a împins-o pe femeie ca să se ia după el, apoi a ieşit şi el din grotă. Au alergat în direcţia opusă celei de unde veneau arabii, dar înainte de a ieşi din raza lor de vedere, un cor de urlete au răsunat pe pantele colinei. Un foc de carabină şi un glonte a şuierat peste capetele lor.

— Fugiţi!

A urmat o cursă în care plămânii nu reuşeau să tragă oxigenul din aerul rarefiat din munţi, plină de poticneli datorită bolovanilor care presărau panta. Se îndreptau spre piscul ce se înălţa la 1.000 m deasupra lor; acolo ar fi găsit oarece acoperire. Până atunci erau complet descoperiţi, perfect vizibili pentru urmăritorii lor. Trebuiau să se pitească adesea de rafalele de foc automat trase în susul pantei. Un glonte l-a atins pe Nolan sus în braţul stâng, perforându-i muşchiul. A înfăşurat un pansament în jurul lui, ignorând fierbinţeala şi durerea atroce în timp ce-l lega strâns. Cu durerea putea supravieţui, dar nu şi cu o dâră de sânge care să-i conducă pe inamici la ei. Au reuşit să urce cam 500 m şi lumina a dispărut de tot

Au continuat să înainteze încă un ceas înainte de a fi siguri că le-au pierdut urma, şi s-au oprit. Erau extenuaţi, iar fata părea complet terminată.

— O să ne odihnim puţin. Ryder, verifică spatele cu luneta de noapte.

Apoi se adresă femeii.

— Ascunde-te în spatele stâncilor astea, şi nu scoate niciun sunet.

— Tot mai vin după noi?

— Nu ştiu. Poate.

S-a lăsat să cadă pe o piatră, a refăcut strânsoarea bandajului şi şi-a permis câteva minute de odihnă. Au ratat ţinta. Marea întrebare era ce va face Abdullah în continuare?

Se va înapoia în Siria, sau va continua să se deplaseze spre Turcia, la importanta întâlnire cu *mullah*ul? Turcia trebuia să fie, pentru a iniţia transferul de bani care va declanşa atacul fără precedent asupra Occidentului.

Arabii vor presupune că cei ce i-au aşteptat în ambuscadă – indiferent cine or fi fost – au fugit. Probabil vor crede că e vorba de PKK, luptătorii kurzi pentru libertate, sau un grup rebel sirian. Aceştia ar fi renunţat să continue acţiunea. Ultimul lucru la care s-ar fi gândit arabii ar fi fost că atacatorii mai erau încă pe urmele lor. Deci mai aveau o şansă să-şi îndeplinească misiunea.

Ryder i s-a alăturat, aruncând o privire fetei ce adormise.

— E liniște peste tot. Nu mai suntem urmăriți.

— Da. Ne odihnim puțin și ne asigurăm că au plecat, apoi ne luăm după ei.

— Crezi că mai avem șanse să ne executăm misiunea?

— Avem. Amintește-ți că Will Bryce și Vince Merano așteaptă la graniță. Îi pun la curent cu situația și, cu oarece noroc, îl vor doborî când vor încerca să treacă. Doar dacă nu aleg o altă rută.

Oftă plin de frustrare.

— Ambuscada a fost cea mai bună variantă; tot restul depinde în întregime de noroc. Iar acesta e pe sponci.

Încercă, fără succes, să-și reprime mânia.

— Ryder, de data asta ai dat-o-n bară rău de tot.

— Îmi pare rău, *Boss,* dar n-am...

— Regretele nu contează. Ai încălcat un ordin direct. Acțiunile tale au dus la eșuarea unei misiuni pentru care oamenii noștri au lucrat luni de zile.

— Mda, bine, eu...

I-a tăiat-o scurt. A luat hotărârea, deci nu mai era loc de întoarcere. Omul era un pericol pentru camaradul său SEAL și a periclitat o operațiune pentru ultima dată.

— Ai terminat-o. Când ne întoarcem, consideră-te „liber”.

— LT, nu! N-am avut de ales! SEAL e viața mea!

— Ghinion. Aproape că ne-ai ucis pe toți și am pierdut și ținta. E

pentru ultima oară, John-Wesley.

Ryder nu a mai spus nimic, doar s-a uitat în gol, a aruncat o piatră şi apoi s-a îndepărtat pe terenul stâncos. Nolan a deschis radioul via satelit şi a apelat. Răspunsul a venit imediat.

— *Sunt* Bravo 2.

— Will, sunt *Bravo 1*. Care-i situaţia?

— Nimic în acţiune. Tu?

— A trecut de noi. Aproape că l-am avut pe bastard, dar au mirosit ceva şi au început să tragă. Abia am reuşit să ne retragem. Abdullah este încă viu.

— Fir-ar dracu-al-dracului! Cristoase, cum de au reuşit să vă vadă?

Asta e între mine şi Ryder.

— Întâmplarea. Will, s-ar putea să se deplaseze spre tine; un grup de circa 15 oameni. Noi vom aştepta două ore ca să ne asigurăm că au plecat cu toţii şi apoi ne luăm după ei. Trebuie să considerăm în continuare că se duce acolo unde ştim noi.

— Şi dacă nu?

— Vom vedea atunci ce şi cum. Ochiu' mare.

— Şi voi. Bryce terminat.

Nolan se uita la Ryder şi simţea că trebuie măcar să-i dea şansa unei explicaţii înainte de a-i ruina cariera. Ce se afla sub exteriorul impasibil şi totuşi înfricoşător al ucigaşului din Louisiana? Era doar o singură cale să afle şi cum în următoarele două ceasuri nu plecau

nicăieri... a hotărât să afle de ce a reacţionat aşa. Ce motiv l-a determinat să-şi rişte preţioasa sa carieră pentru o fată necunoscută?

— John-Wesley.

Vocea sa era doar un murmur abia auzit.

— Mda.

— Spune-mi de ce-ai făcut-o.

— Adică, boss?

— De ce te-ai dat la oamenii ăia, doar cu pumnalul în mână, ca să o salvezi pe fată? Ştiai ce se află în joc.

— Poveste lungă. Eu...

S-a oprit brusc, ca şi cum n-ar fi vrut să continue.

— Te cred – Nolan a decis că vrea să afle povestea.

Omul era unic şi în calitatea sa de comandant al unităţii, trebuia să-i acorde şansa de a vorbi. Poate că-i va putea face un raport „curat" când se va transfera la următorul post, unul care să nu includă US Navy SEAL.

— Ryder, eşti cel mai bun om în lupta cu pumnalul din câţi am văzut. Unde ai învăţat? Presupun că nu de la tatăl tău pastor.

— Nu – recunoscu zâmbind. A fost altcineva.

— Povesteşte-mi.

— Totul a pornit de la o fată.

Oare de ce nu mă surprinde asta?

— O fată. Şi?

— A fost doar... o chestie obişnuită.

— Trebuie să le dăm timp arabilor să se îndepărteze înainte de a ne lua după ei, aşa că dă-i drumu'.

Ryder păru oarecum hăituit, ca şi cum întrebarea lui Nolan a atins o zonă a memoriei pe care ar fi preferat să o lase *îngropată.*

— Nu ştiu de unde să încep.

— Începe cu începutul.

Câteva minute lungi a rămas cu privirea pierdută în depărtări. În alt timp, în alt spaţiu. Într-un târziu a început să vorbească.

— Eram în New Orleans.

Se aflau în munţii reci şi întunecoşi din nordul Siriei. Dar cuvintele sale i-au dus în New Orleans, un oraş al vechii culturi, al jazzului şi voodoo. Şi, uneori, al crimei.

— Acolo am ucis un om.

CAPITOLUL 2

John-Wesley Ryder avea şaisprezece ani când a ucis primul om. Fugise de acasă cu câteva săptămâni în urmă, după ce a încasat de la tatăl său, pastorul, bătaia – una din prea multele – care a umplut paharul. Nu pentru proastă purtare, ci pentru că nu a putut recita pe de rost nişte pasaje din Scriptură, cuvânt cu cuvânt fără nicio greşeală. A încercat. S-a străduit atât de mult încât a început să-l doară capul, dar degeaba. Tot mai făcea greşeli.

— Eşti un păcătos inutil! a răcnit Ryder Sr., în timp ce recita pasaje nesfârşite din scriptură, acompaniat de loviturile cu căpăstrul pe spatele tânărului Ryder. Dacă eşti un adevărat credincios, Dumnezeu te va ajuta să-ţi aminteşti.

Creştea ura în el, dar tatăl său era un om masiv şi puternic, iar el nu se putea apăra. Aşa că a fugit. Ryder a părăsit căsuţa confortabilă aflată lângă biserica tatălui său cu nimic altceva decât o geantă sport ieftină. Conţinea cam tot ce avea, un tricou curat, pantaloni şi lenjerie şi preţioasa sa biblie. A vagabondat pe străzile din New York, obosit şi flămând, iar după trei nopţi reci şi chinuitoare, a ajuns pe Bourbon Street. Un negru bătrân şi uscăţiv cânta la saxofon în faţa unui bar, iar pentru urechile lui Ryder, cânta bine. Ascultase la radio înregistrările făcute de un tip care murise, Charlie Bird Parker. Se întrebă dacă acesta ar putea fi el, un soi de reîncarnare. Voodoo putea face asta,

era sigur. Văzuse destule lucruri ciudate, atunci când taică-su credea că doarme.

Cântăreţul de sax l-a remarcat imediat. Probabil că văzuse destui fugari în viaţa sa, iar de data asta i s-a făcut milă de puştiul pe jumătate mort de foame şi cu ochii roşii de nesomn.

— Cauţi o slujbă, puştiule?

A mormăit un răspuns, neştiind ce să spună, sau ce voia omul de la el.

În schimb, muzicianul i-a zâmbit larg.

— Prietene, nu-i nimic ciudat, doar că pari să ai nevoie de o masă caldă şi de un loc în care să tragi un pui de somn. Ştiu sigur că proprietarul acestui bar are nevoie de un picolo. De ce nu intri să vorbeşti cu el?

S-a hotărât într-o clipă. Nu era greu atunci când norocul nu e de partea ta, nu ai nicio şansă, ţi-e frig şi eşti flămând. I-a mulţumit şi a intrat.

— Ce’s fie?

Tipul era uriaş, cu antebraţele cât nişte şunci şi o faţă ce părea să fi intrat în coliziune cu un autobuz. Mai târziu a aflat că Gus Brennan a fost boxer profesionist. Cariera sa intrase în declin şi după ce nasul i-a fost spart pentru a cincisprezecea oară, a căutat o altă activitate. Brennan a scotocit după ultimii săi bani şi a cumpărat un bar. Numele de pe firma de afară era Punch Drunk. Din fericire pentru Gus, a lăsat-

o mai uşor cu băutura înainte ca expresia să-l descrie pe el.

— Pardon?

Vocea era ca un mârâit dogit, de parcă ar fi avut pietriş în gât.

— Am zis ce's fie? Ăsta-i bar, plăteşti şi bei sau te cari.

Era cât p-aci să răspundă că era prea tânăr ca să bea alcool, dar şi-a ţinut limba.

— Ăă, da. Domnule, caut o slujbă. Un tip de afară mi-a spus că aveţi nevoie de un picolo.

Omul l-a privit din cap până-n picioare şi nu i-a displăcut ce a văzut.

— Casă şi masă plus cinci dolari pe oră. Munceşti şase zile pe săptămână, de la ora deschiderii la ora închiderii.

— Care sunt orele astea?

— Alea pe care le vreau eu. Accepţi sau pleci, amice.

— Accept.

A muncit din greu două săptămâni, camera primită, de mărimea unei debarale, se afla într-o casă dărăpănată din lemn aflată la câteva străzi depărtare. Dar era un loc unde putea dormi. Mai mult, nimeni nu-l obliga să recite din Scriptură. Era aproape fericit.

Lucrurile s-au împuţit la sfârşitul celei de-a treia săptămâni. Era noaptea de sâmbătă, iar el se îndrepta spre casă la ora 2 am. Fata a apărut de nicăieri şi aproape că i-a căzut în braţe.

— Ajută-mă. Te rog ajută-mă să plec de aici!

Era agitată, plină de sânge şi cu bluza ruptă.

A tras-o aproape de el, neştiind exact ce să facă.

— Ce s-a întâmplat? În ce problemă ai intrat?

Ochii ei erau plini de durere şi suferinţă.

— Tipul ăsta m-a atacat. Mă întorceam târziu acasă şi eram singură pe stradă. A apărut de niciunde şi a încercat să...

A ezitat, apoi a continuat.

— Uite ce mi-a făcut.

I-a arătat bluza ruptă, iar el a încercat să nu se holbeze la sânii mari strânşi în sutienul care se străduia să-i susţină.

— Am crezut că voia să mă ucidă.

— Te duc la spital. Or să te ajute.

Dar ea a refuzat dând din cap.

— Fără spital, tot ce vreau este să ajung acasă.

— Ăă, sigur, dar trebuie să raportezi asta la poliţie. Tipul ar putea fi periculos. E OK. Voi veni cu tine. Secţia nu este departe.

Mergeau împreună, tăcuţi, pe străduţele pustii. Simţea cum creşte furia în el, gândindu-se la suferinţa provocată de mâinile tatălui său, pastorul. Acum fata asta, vulnerabilă şi drăguţă, a suferit un altfel de abuz. Nu contează ce s-a întâmplat, va rămâne cu ea când va depune reclamaţia şi o va însoţi acasă la ea.

Au intrat în secţie şi s-au apropiat de birou. Sergentul le-a aruncat o privire scurtă şi a continuat să scrie într-un registru. Au aşteptat

cinci minute până ce suspinele fetei i-au atras atenţia.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a ezitat şi a inspirat adânc.

— Un tip. A încercat să mă violeze.

Sergentul a făcut ochii mari. Ăsta era un delict serios, nu o ciondăneală între doi îndrăgostiţi.

— Îmi pare rău. Îl sun pe Arthur Dubois să coboare. Este detectivul nostru de serviciu. Ştii că ai nevoie de o examinare medicală?

— De fapt, nu a reuşit... Deci nu e nevoie...

— Mda, am înţeles.

A ridicat receptorul şi l-au auzit cerând cuiva să coboare la biroul de primire. După câteva minute, paşi grei au reverberat pe scări şi în capătul celălalt al încăperii a apărut un om. Ea a început să tremure cuprinsă de teroare.

— El este!

— El? Ce vrei să spui?

— Poliţistul acela. El este cel care a încercat să mă violeze.

— Poliţistul ăsta e cel care a încercat să te violeze?

— Da.

Îl privi pe poliţistul care venea spre ei. Masiv, gras, purta un costum şifonat peste o cămaşă fără cravată. Tuciuriu, cu păr unsuros şi ochi negri mijiţi, în permanentă mişcare, de parcă era mereu în căutarea a ceva. Sau a cuiva. Deocamdată, nu părea să o fi recunoscut

pe fată şi Ryder s-a hotărât într-o fracţiune de secundă. Şi-a pus mâna pe umerii ei pentru a o încuraja.

— O să ne gândim la altceva. Haidem. Au alergat spre uşa de la intrare, ignorând strigătul sergentului de la biroul de recepţie care le cerea să aştepte. A condus-o, alergând pe străduţele întunecate. Când s-a convins că poliţiştii nu vin după ei, s-au oprit. Ea îl privea cu o expresie de teroare pe faţă.

— Ce? De ce te-ai oprit?

— Trebuie să te duc acasă, pentru ca tatăl tău să hotărască ce e de făcut.

Ea a început să tremure şi mai mult.

— Nu. Nu încă. S-ar putea să ştie unde locuiesc.

Ryder se îndoia, dar nu voia să o contrazică acum când ea era atât de speriată.

— Dacă nu te poţi duce acasă, poate ai vreun alt loc în care te poţi adăposti.

Ea îl privea cu ochii larg deschişi, plini de lacrimi.

— Nu am unde.

Neavând altă alternativă, s-a oferit să o ducă în cămăruţa lui. Ea a fost de acord şi s-au strecurat pe aleile întunecoase pentru a evita poliţiştii. Ştiau amândoi, că mai devreme sau mai târziu, poliţistul care o atacase va veni după ea. Ştia că l-a recunoscut şi că nu avea decât o singură soluţie, să o reducă la tăcere. După ce au intrat, a

încuiat uşa, dar ea nu s-a liniştit. Privea în jurul încăperii, iar el ştia la ce se gândea. Să împartă această vizuină de iepure cu un tip care şi el putea fi o ameninţare ca şi poliţistul. Îi zâmbi liniştitor.

— Ascultă, n-am de gând să mă dau la tine. Poţi dormi pe pat şi am să fac o perdea dintr-o pătură. Hei, nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Grace. Grace Poesy.

— John-Wesley Ryder.

— Mulţumesc, John-Wesley. Tu unde ai să dormi?

— Pe podea. Covorul e moale.

A dat din nou din cap a mulţumire şi a început să se liniştească. El a întins o sfoară între canatul uşii şi tocul ferestrei, pe care a întins o pătură. O auzi cum se urcă în pat şi respiraţia i-a devenit egală după ce a adormit. El nu dormea. Covorul nu era deloc moale.

Şi tot ce-i venea în minte, erau bătăile tatălui său şi detectivul care a încercat să o violeze pe fată. Îl învăluia o furie rece, de nestăpânit, iar instinctul îi spunea să o protejeze pe fata care-i ceruse ajutorul. Dar dimineaţă vor trebui să rezolve o problemă.

Ea nu putea să rămână în camera lui, deci, unde putea să se ducă?

Zorii s-au ridicat peste oraş, iar el a ieşit pe hol, la baia comună, pentru a face un duş. La întoarcere, ea era îmbrăcată şi aşezată pe marginea patului. A dus-o la un bufet aflat la mai puţin de 20 m depărtare şi a comandat micul dejun. În timp ce ea mânca, el a decis că e timpul să ia o hotărâre.

— Trebuie să te duci acasă. O să fie bine. Nu cred că poliţistul ştie unde locuieşti. Nu-ţi fie teamă, am să te însoţesc.

Ochii ei erau plini de teroare.

— Dar dacă.

I-a pus mâna pe braţ, o atingere uşoară, iar ea nu păru să descurajeze contactul fizic.

— Dacă tatăl tău e de acord, am să stau o vreme cu tine. Măcar până ce ai să te convingi că problema a trecut. Am putea contacta poliţia statală, sau chiar FBI. Cineva trebuie să-l oprească pe individul acesta să nu mai atace fete tinere.

— Fără poliţie! a început să tremure din nou şi să-l strângă de braţ şi mai tare.

— Grace, dacă asta vrei, aşa va fi. Dar mai întâi, mergi acasă.

Au călătorit cu un autobuz până la mai puţin de o milă de casa unde locuia tatăl ei, Daniel Poesy. Era înalt, bine făcut şi, în ciuda vârstei, părea în formă şi tare. A avut o atitudine reţinută faţă de Ryder, până ce Grace a intrat şi a discutat îndelung cu el. După o jumătate de ceas a ieşit afară şi i-a întins mâna.

— Vreau să strâng mâna celui care mi-a salvat fata. Mulţumesc, fiule.

— Pentru puţin, domnule.

— Nu a fost deloc puţin. Grace a spus că deocamdată vrea să stea aici, iar mie îmi convine. Pentru că dacă vine careva să o atace, va

pleca într-o ladă de lemn.

— Domnule?

Daniel a chicotit.

— Se zice că sunt destul de îndemânatic cu cuţitul. Fratele meu, Joseph, şi cu mine am fost circari „Fraţii Poesy" şi, băiete, ar fi trebuit să ne vezi. Ce vreau să spun, este că orice om care se apropie la şapte metri de fata mea, se alege cu un cuţit în pântece.

— Asta e bine de ştiut, domnule. Joseph locuieşte în oraş?

— În Alexandria, aşa că nu-l văd prea des. Păcat, felul în care aruncă cuţitul e artă curată. Eu sunt bun, dar el e magic.

L-a condus în dormitorul pentru oaspeţi, iar John-Wesley s-a simţit în siguranţă pentru prima oară de când au fugit de poliţai. Timp de două săptămâni lucrurile au intrat într-o rutină. Daniel chiar i-a arătat elementele de bază ale aruncării cuţitului. Aruncarea la ţintă, răsucirea lamei prin aer şi lovirea unei ţinte mişcătoare.

Pentru prima dată după o lungă bucată de timp, Ryder a început să se liniştească şi să se bucure că-şi petrece timpul împreună cu o familie care era atât de caldă şi iubitoare. După prima săptămână, a reuşit chiar să nimerească ţinta cu cuţitul o dată din trei aruncări. Îşi petrecea dimineţile spărgând lemne pentru foc. După-amiezile arunca cuţitul, iar serile stătea afară, pe verandă, discutând cu Grace şi Daniel. Acesta era un om cu un trecut colorat. Deşi ea trebuie să mai fi auzit poveştile sale de foarte multe ori, continua să zâmbească, până

în cea de a treia săptămână. Atunci, lucrurile au luat-o razna.

— Ai văzut?

— Ce anume?

— Am văzut o maşină de poliţie trecând pe lângă casă.

— Eu n-am văzut-o.

Ea vorbea pe un ton şoptit, ca şi cum cineva ar fi ascultat.

— E a treia oară când o văd trecând pe aici.

Noaptea şi el şi-a dat seama că ceva e-n neregulă. Nu a văzut maşina poliţiei, dar câţiva dintre câinii din vecini au început să latre, şi, din instinct, a ştiut că agresorul lui Grace era pe-aproape. Detectivul voia să o reducă la tăcere.

A doua zi, a supravegheat şoseaua, care era abia vizibilă din casă. Nu a văzut nicio maşină de poliţie, de fapt, nu a văzut mai nimic. Doar câteva camioane de transport, câteva autoturisme hârbuite, dar nimic care să miroasă a poliţai. După prânz Daniel Poesy a adus în discuţie subiectul cu care ea nu voia să se confrunte.

— Nu se poate continua aşa, Grace. Stând de veghe şi aşteptând să apară bau-bau.

Lacrimile au apărut în ochii ei.

— Ce pot să fac? Tipul e poliţist.

— Deci, vom merge la altă agenţie guvernamentală. La FBI.

Ea privi pe fereastră, ca şi cum ar fi văzut venind maşina poliţiei.

— Încă nu. Să mai aşteptăm câteva zile, să vedem ce şi cum.

— OK, baby, facem aşa cum vrei tu.

A schimbat o privire cu Ryder, şi ambii ştiau că nu se punea problema dacă poliţistul va veni, ci când se va întâmpla. Ca detectiv profesionist ştia că se află în rahat dacă ea face reclamaţie. Şi ştia care este şi metoda de a elimina reclamaţia. Definitiv.

În această seară, a luat vechitura de camionetă a lui Daniel, un Chevy hârbuit, ca să facă cumpărături la băcănia din cartier. A cercetat terenul în căutare de poliţişti, dar nu a văzut nimic. Nicio maşină parcată în apropierea casei, cu oameni înăuntru supraveghind. Nicio maşină de patrulare. Chiar a îndrăznit să spere că cele mai negre temeri ale lor erau nefondate. La întoarcere, noaptea se lăsase, şi a continuat să caute orice indiciu ieşit din comun. Nu era nimic, nici vehicule ciudate, nimic neobişnuit.

Poate că ne-am înşelat şi detectivul nu-şi face griji din cauza lui Grace. N-avem de ce să ne îngrijorăm.

A ajuns acasă şi a simţit că i se face rău. Nu se înşelaseră. Avea din plin motive să-şi facă griji...

Primul semn că ceva nu era în regulă era absenţa oricărei lumini. Daniel ţinea întotdeauna luminile aprinse. Al doilea semn a fost când nimeni nu i-a ieşit în întâmpinare. Întotdeauna îi deschideau uşa când se întorcea de la băcănie. A coborât din camionetă, s-a apropiat de casă şi i-a strigat.

— Daniel? Grace? Unde sunteţi? E cineva acasă?

Liniştea l-a amuţit şi a deschis uşa din faţă ca să intre în casă. A aprins lumina de pe hol şi a observat pete întunecate pe mochetă. Părea a fi sânge. Pe măsură ce înainta, creierul părea a înceta să-i funcţioneze.

— Grace, eşti acolo?

Nimic. A intrat în living şi la lumina ce pătrundea din hol, a văzut un trup. Daniel Poesy zăcând pe spate cu un cuţit înfipt în piept. Cuţitul cu care-l învăţase să arunce la ţintă; şi care avea pe el amprentele lui Ryder. I-a atins gâtul, dar nu a simţit pulsul. În bucătărie nu era nimic. Ea nu se afla acolo. A urcat în fugă scările şi nici la etaj nu era nimic. Ori a fost răpită, ori era moartă.

S-a întors la cadavrul de jos şi a văzut că fusese torturat. Faţa era tăiată şi avea urme de arsuri parcă făcute cu ţigara. Privit mai de aproape, trupul era acoperit cu sânge uscat şi tăieturi adânci. A îndurat multe şi a murit greu. Totuşi speranţa nu-l părăsea. L-au torturat ca să le spună despre Grace. Daniel nu le-a spus unde este, unde a fugit, ceea ce însemna că e în viaţă. Stătea aplecat asupra cadavrului, întrebându-se ce să facă să o găsească. Şi atunci a auzit sirenele. Poliţiştii venind, alertaţi de cineva. Dacă îl găsesc lângă cadavrul lui Daniel, cu cuţitul înfipt în piept, nu vor mai avea nevoie de alte indicii. Vor trage concluzia evidentă, iar el va fi terminat. Trebuia să evite arestarea dacă voia să o găsească pe Grace şi să o ţină la adăpost.

Mai era un motiv. În cele trei scurte săptămâni, Daniel Poesy îi devenise un prieten şi aproape un tată surogat. Îi era dator. Viaţă pentru viaţă, asta îi băgase cu forţa în cap bigotul său tată. Ştia cine este vinovatul; detectivul care a încercat să o violeze pe Grace. Pe ea o căutase copoiul şi-l forţase pe Daniel să-i spună unde se găseşte.

Deci, unde este ea?

Sufletul său cerea răzbunare împotriva celui ce-i făcuse asta lui Daniel. Îl va găsi şi-l va face să plătească. Dar, mai întâi, trebuia să o găsească pe Grace. Cu o mişcare instinctivă, a smuls cuţitul ce-l folosise la antrenamente. Sirenele se auzeau mai tare; poliţiştii aproape că ajunseseră aici. S-a ridicat şi a fugit. A abandonat camioneta ce ar fi constituit o ţintă uşoară. A început să alerge.

Sări gardul care împrejmuia proprietatea şi aproape că a căzut peste un om pitit în întuneric. Era evident că supraveghea casa. Cu toate că duhoarea de fum de tutun ieftin, combinată cu damful puternic de alcool, arătau că nu-şi lua datoria prea în serios. Dar arma din mâna dreaptă era mai mult decât serioasă când s-a ridicat şi s-a năpustit spre Ryder.

— Avorton nenorocit, de unde dracu' ai apărut? Hei, nu eşti puştiul ăla de la fermă? Şefu' meu vrea să vorbească cu tine despre târfuliţă. Întoarce-te cu faţa la gard.

Ştia ce va urma, aşa că nu s-a întors. În întuneric, omul nu a văzut cuţitul, instrumentul răzbunării pe care Ryder îl ţinea în mână. Şansa

de a riposta şi faptul că o numise târfă pe Grace l-a scos din minţi. A lovit, lama cuţitului a perforat cămaşa poliţistului. Acesta a lăsat să-i scape un strigăt de durere când lama i s-a înfipt în umăr, şi s-a dat înapoi, nu înainte ca Ryder să-şi recupereze cuţitul.

— Ai să plăteşti pentru asta. Taie-mă cu cuţitul şi ai să vezi ce urmează, rahatule.

Ridică arma, iar Ryder a aruncat. Tot ce învăţase în trei săptămâni de la Daniel Poesy s-a regăsit în această aruncare, împreună cu o dorinţă supraomenească de răzbunare. A ochit pieptul, aşa cum spusese Daniel. Lovitura sigură pentru un novice. Lama era grea. S-a învârtit o singură dată şi s-a implântat în inima omului. Totul s-a întâmplat parcă cu încetinitorul. Braţul omului a căzut, arma scăpându-i din mână, după care s-a prăvălit la pământ. Ryder a simţit pulsul accelerându-i-se când şi-a dat seama ce a făcut. A ucis un om. Mai grav chiar.

Am ucis un poliţist. În autoapărare, desigur, dar asta e nesemnificativ, tipul e mort.

CAPITOLUL 3

L-a început s-a panicat. Era singur, Grace era dispărută, iar el nu avea unde să fugă. Apoi i-a venit o idee, singurul loc în care putea găsi adăpost, singurul care i-a venit în minte.

Joe Poesy, fratele lui Daniel care locuia în Alexandria. Desigur, acesta va dori să afle cum a murit fratele său şi cine l-a ucis. De altfel, şi Grace ar trebui să fi mers la unchiul ei; n-avea unde să se ducă în altă parte. Trebuia să fie acolo.

A alergat toată noaptea, iar în zori se afla la câteva mile bune de ferma familiei Poesy.

Omul pe care îl ucisese îl bântuia. Că avea circumstanţe atenuante nu rezolva lucrurile. Faptul că ei l-au ucis pe Daniel Poesy, că vor să-l ucidă şi pe el şi-i vor face acelaşi lucru şi lui Grace ca să-i închidă gura, conta prea puţin.

Un poliţist e mort, şi dacă mă prind, am să ajung pe scaunul electric. Sau acum se foloseşte injecţia letală? Nu ştiu, dar n-am intenţia să mă las prins.

S-a odihnit puţin, apoi a început din nou să alerge, mărind distanţa dintre el şi fermă. Când a simţit că este epuizat, s-a oprit să bea apă dintr-un pârâiaş. Şi atunci a auzit câinii. Ştia că se aflau pe urmele sale, aşa că s-a aruncat în pârâu. A alergat prin apa puţin adâncă până a ajuns la confluenţa cu un râu mai lat şi, fără ezitare, a început să

înoate. Înotul era ceva la care fusese întotdeauna foarte bun, încă din anii de şcoală.

A ajuns pe malul celălalt şi s-a ascuns într-un pâlc de tufişuri. În urma sa, pe mal, câinii lătrau şi urlau peste întinderea de apă ca şi cum l-ar fi putut vedea, simţi sau mirosi. A reînceput să alerge. Erau treizeci de mile până la Bâton Rouge şi alte cincizeci până la Alexandria. După Bâton Rouge, a riscat şi a făcut autostopul cu un camion. La două zile şi o noapte după ce se aflase lângă trupul lipsit de viaţă al lui Daniel Poesy, a ajuns la casa lui Joe Poesy, mai şubredă şi mai izolată. Vehiculul parcat într-o laterală era un Ford F150 roşu, o vechitură de vreo treizeci de ani.

Bătu la uşă.

Nimic, doar o linişte nesfârşită.

A bătut din nou şi uşa s-a crăpat niţel.

— Da?

— Domnul Poesy? Am veşti despre fratele dvs, Daniel.

Uşa s-a deschis larg, iar Joe i-a permis să intre în hol. A aşteptat în faţa sa cu braţele încrucişate la piept.

— Ce-i cu frate-miu?

— E mort.

— M-au sunat poliţiştii. Sunt ruda sa cea mai apropiată. Mi-au spus că a fost omorât, aşa că spune-mi cum a murit.

— A fost înjunghiat.

S-a gândit că e mai bine să nu spună nimic despre cuţit. Nu încă; va lăsa amănuntele pe mai târziu.

— Înjunghiat, Cristoase! Ştii cine a făcut-o?

— Un poliţist.

Ochii omului s-au îngustat.

— Mi-au spus că o caută pe Grace în legătură cu moartea sa şi pe un puştan cu care se cuplase. Presupun că de tine e vorba. După cum par lucrurile să meargă, ei vă consideră pe tine şi pe Grace drept suspecţii principali. Îmi cunosc nepoata, nu şi-a ucis tatăl şi mă îndoiesc că ai fi venit aici dacă tu a-i fi făcut-o.

Ryder a explicat tot ce se întâmplase. Despre atacul din New Orleans şi ce s-a întâmplat când au mers la secţia de poliţie. Şi că ea a dispărut după crimă.

— M-am gândit că poate vine aici, domnule Poesy.

— Spune-mi Joe. N-a venit aici. Fiule, mai bine aşază-te. Pari să fi trecut prin multe. De când nu ai mai mâncat?

— De două zile, domnule.

— Două zile? Cum aşa?

A ezitat, dar omul merita să cunoască adevărul.

— Sunt fugar. Mă caută poliţia. Vor să-mi pună în spinare uciderea lui Daniel, pentru că a fost înjunghiat cu cuţitul meu.

Poesy nu a spus nimic, dar nu era greu de ghicit la ce se gândea.

— Cuţitul tău.

— Da, domnule.

L-a privit intens pe Ryder aproape o eternitate.

— De ce ai venit aici?

— Domnule, sunt îngrijorat pentru Grace. A dispărut şi trebuie să o găsesc.

— Amândoi trebuie să o găsim. Mai întâi, ai nevoie de o masă caldă şi multă odihnă. Mâine, vom vedea ce e de făcut.

Era la fel de generos şi amabil precum fratele său. După două ceasuri, un duş lung, fierbinte şi o masă caldă, Ryder a adormit în camera de oaspeţi. Dimineaţa l-a trezit zgomotul unor lovituri înfundate. Când a privit pe fereastră, l-a văzut pe Joe antrenându-se la aruncarea cuţitului, iar Ryder a coborât ca să-l felicite şi să vadă un maestru în acţiune.

Probabil că Joe l-a auzit ieşind pe uşa antiţânţari şi s-a hotărât să-şi demonstreze abilităţile. Şase cuţite au lovit o ţintă aflată la o distanţă de cel puţin 8 m. Pe neaşteptate, a luat un lemn de vreo 30 cm lungime şi l-a aruncat în aer. Alte trei cuţite i-au zburat din mâini aproape pe nevăzute şi s-au împlântat în lemn. L-a prins din cădere şi i l-a arătat lui John-Wesley zâmbind.

— O veche şmecherie pe care obişnuiam să o facem în vremile de circ. Întotdeauna îi impresiona pe pariori.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Cum de aţi reuşit să ajungeţi atât de bun?

Joe a ridicat din umeri.

— Antrenament, doar de asta e nevoie. Ţine ochiul pe ţintă, învaţă cum să ocheşti, măsoară unghiurile. Ca şi cum ai trage cu o carabină sau un pistol într-o ţintă mişcătoare. Doar că e niţel mai dificil – chicoti el.

Ryder îl privea cu o expresie similară cu idolatria pentru un erou.

— E. Magnific. Magie! Poesy l-a privit câteva clipe.

— Vrei să înveţi cum se face?

— Vorbiţi serios, domnule? Mă veţi învăţa?

— Păi nu prea avem multe de făcut în timp ce aşteptăm venirea lui Grace.

— Credeţi că va veni?

Poesy a clătinat din cap.

— Sunt sigur că va veni. Hai, ia două cuţite şi începe cu ceva uşor. Eu voi arunca o bucată de lemn, iar tu vezi dacă o poţi nimeri.

Într-un ceas, a reuşit o singură lovitură din câteva duzini de aruncări. Bătrânul era răbdător, şi-i explica cum să ochească şi să se concentreze pe vârful fiecărei lame aşa cum se rotea prin aer.

— Ai prins ideea de bază, dar trebuie să-ţi lărgeşti perspectiva. Fii atent la lamă, aliniaz-o pe ţintă şi aruncă.

A mai trecut un ceas şi a mai reuşit câteva lovituri. O dată, a realizat chiar două lovituri consecutive asupra ţintei, iar Poesy a dat din cap aprobator.

— Bine aşa, iar când ai să poţi să loveşti cu ambele cuţite 100% din aruncări, vom trece la trei cuţite. După aceea, am să-ţi arăt cum să foloseşti cuţitul ca pe o armă, ca să te aperi şi să-ţi ucizi adversarul, dacă trebuie.

Ryder nu a răspuns, dar Joe a înţeles.

— Tu ai mai ucis, John-Wesley; o văd în ochii tăi. Nu vreau să ştiu ce ai făcut, dar am să-ţi arăt cum să o faci aşa cum trebuie.

Tăcu la auzul motorului unui automobil ce se apropia şi se uită la Ryder.

— Ar fi bine să te piteşti, în caz că apar probleme.

— Da, domnule.

Alergă la hambar şi se ascunse înăuntru. Prin crăpătura dintre două scânduri vedea maşina ce se apropia, un Buick Sedan. Nu-l cunoştea pe cel ce a coborât din ea, dar Joe ştia cine este pentru că s-au îmbrăţişat ca doi prieteni vechi. Apoi l-a strigat pe Ryder.

— Vino, fiule. E un vechi prieten.

Se îndreptă spre cei doi. Noul sosit era masiv, la vreo 55 ani, cu pântec proeminent. Şi pentru că mai tot trupul era doar muşchi, se vedea că e un tip care poate avea grijă singur de el. Joe a făcut prezentările.

— John-Wesley, acesta e un vechi prieten, Navy Chief – pensionat – Callahan. Am fost camarazi, şi – Doamne! – ce vremuri bune au fost!

Callahan a întins o mână lată şi i-a scuturat-o bărbăteşte.

— Îmi face plăcere să te cunosc, John-Wesley. Cred că ţi s-a dat numele predicatorului.

— Da, domnule, aşa este.

— Tatăl tău este pastor?

— Da, domnule.

Zâmbi.

— Bănuiam.

Cercetă bucata de lemn din apropiere, în care erau înfipte două cuţite.

— Presupun că Joe te învaţă din şmecheriile sale. Cum se descurcă, Joe?

— Mai bine decât ai făcut-o tu vreodată, Frank. Nu a contat de câte ori ai încercat, n-ai reuşit niciodată.

— O dată şi-o dată, tot am să reuşesc, se strâmbă el.

Apoi i se adresă lui Ryder.

— Joe mi-a spus că ai o problemă.

Nu a răspuns. Cât i-a povestit Joe despre mine? Ştie că am omorât un om?

— Poţi avea încredere în Frank, a şoptit Poesy. El poate să se descurce prin metode care nu sunt la îndemâna noastră. Fiul său, Al, lucrează la FBI.

Amândoi îl priveau pe Ryder, aşteptând un răspuns. Şi pentru că tăcerea se prelungea, Poesy a spus:

— OK, am priceput. Nu ai încredere în nimeni. Dar eu am încredere în Frank, aşa că l-am rugat să cerceteze dispariţia lui Grace. Să vadă dacă găseşte vreun indiciu referitor la unde s-ar fi putut duce.

— Asta e tot?

Frank i-a dat răspunsul.

— Asta e tot ce mi-a cerut, să caut orice semn legat de Grace, locurile obişnuite, birourile şerifilor, spitalele de urgenţă, şi altele asemenea. Am pus nişte întrebări şi aştept să primesc răspunsuri. Mai este ceva ce ar trebui să cunosc?

— Nimic, spuse Ryder după o pauză.

— Bine. Acum arată-mi ce eşti în stare să faci.

Joe a aruncat lemnul, iar Ryder a încercat de câteva ori să-l lovească. Spre surprinderea sa, de câteva ori chiar a lovit ţinta, dar mintea îi era la altceva. Se gândea la Grace. La FBI.

După două ceasuri de pălăvrăgeală despre vremurile trecute, Frank Callahan a plecat, iar ei s-au pregătit de cină. Joe era tăcut, iar Ryder îl aştepta să vorbească. În timp ce mâncau, Joe a deschis subiectul.

— Nu a fost găsită, şi sunt îngrijorat. Frank este un om bun, şi sunt sigur că fiul său face tot ce este posibil, dar ea trebuie să se descurce singură, rătăcită pe undeva prin pustietăţi. Obosită, înfometată, poate chiar rănită.

— Ce pot să fac, domnule?

— Spune-mi Joe. M-am gândit. Îl lăsăm pe Frank să facă tot ce poate. Cred că încă cinci zile vor fi destule. Nu putem aştepta mai mult, atunci se va împlini o săptămână de când a dispărut. Începem să o căutăm noi. Eu merg spre est, către coastă, iar tu în direcţia din care ai venit. New Orleans.

Ridică mâinile ca să preîntâmpine o obiecţie.

— Ştiu că acolo s-ar putea să fii căutat de poliţişti, dar trebuie să ne gândim în primul rând la Grace.

— E un ţinut întins, Joe.

— Este. Şi pentru că n-a ajuns aici, cred că nu se află prea departe de casa ei. În zona asta aş vrea să cauţi, să zicem. Pe o rază de 5 mile de la ferma lui Daniel.

— Aşa voi face.

— Bine. Până atunci mai avem trei zile. Îţi voi mai arăta nişte chestii în lupta de aproape cu cuţitul, şi vom mai exersa nişte aruncări.

Şi faţa i se întunecă:

— Găseşte-l pe nenorocitul care l-a ucis pe Daniel şi aplică-i câteva din lecţiile astea.

— S-ar putea să fie un poliţist. Aproape sigur. Întrebarea este dacă-i şi ucigaş.

N-au avut trei zile. În seara celei de a doua zi, poliţiştii au venit. Ryder se afla în casă împreună cu Joe, pregătind cina, când

cauciucurile au scrâşnit pe pietriş. O privire pe fereastră şi s-a liniştit. Era un autoturism civil. După o clipă, a ştiut că e-n budă. Omul care a ieşit din maşină era locotenentul Arthur Dubois. Era însoţit de un altul, mai tânăr şi mai slăbuţ, tot în haine civile. Ca şi Dubois, parcă avea o etichetă pe care scria „poliţist".

— El este. Detectivul acela.

Joe a dat din cap.

— Urcă scările, şi stai liniştit. Mă ocup eu de asta.

Ryder a urcat în fugă scările şi a urmărit ce se întâmplă jos printr-o crăpătură îngustă dintre scândurile podelei.

Locotenentul Art Dubois a ieşit din maşină, mulţumit că lunga călătorie s-a terminat. Să stai trei ceasuri, într-un scaun tapiţat cu plastic, într-o maşină fără însemne oficiale condusă de partener, detectivul Caleb Fry. După prima oră, a răbufnit şi i-a spus să închidă radioul. Fry era un fan al muzicii country/western. Dubois ura cam toate genurile de muzică. C & W, rock'n'roll, clasică, jazz şi, mai ales, hip-hop.

Pentru mine „cultura" înseamnă o bere rece şi o tărie, de fapt, chiar câteva tării. La întoarcere voi avea nevoie de doze duble ca să-mi spăl praful din gât şi să-mi calmez durerile din trup.

Ferma Poesy era la fel ca atâtea alte ferme mici din regiune, o casă mică, cu două hambare şi câteva vaci păscând pe câmp. Locotenentul nu a telefonat înainte de venire. Prefera să ia oamenii prin

surprindere. Se uita la tipul care a ieşit pe uşa din faţă. Trebuia să fie Joe Poesy. Era masiv, dar spre deosebire de Dubois, era numai muşchi. Muncind la fermă, însemna că ducea o viaţă simplă, în aer liber. Tipul nu trebuia să lucreze în schimbări prelungite, să-şi facă griji, să mănânce gogoşi şi să bea nenumărate cafele pentru a rămâne treaz.

Caleb a oprit motorul şi i s-a alăturat. Detectivul era îngrijorat de detectivul începător; tipul era un conştiincios. Un poliţist cu ideea ciudată de a face totul „ca la carte”. Mai devreme sau mai târziu se va da pe brazdă, dacă va trăi destul. Deocamdată, problema era să-i dea doar atâtea informaţii cât să-şi continue investigaţiile, fără să ştie adevăratul motiv din spatele vânării lui Grace Poesy. Ea n-a fost prima, pentru că detectivul şi-a mai folosit insigna de poliţist de-a lungul anilor pentru a-şi satisface micul său „hobby”. Târfele oricum o cereau, aşa că de ce să nu le-o tragă şi el? Desigur, câteva au scheunat, au fost şi vreo două reclamaţii. Chiar şi două morţi pe care le-a muşamalizat, dar până acum, s-a descurcat întotdeauna. De obicei, ameninţările îşi făceau efectul, şi dacă nu, erau şi alte moduri de a le reduce la tăcere pe cele ce reclamau – în mod definitiv.

Şi-a afişat pe chip un zâmbet politicos.

— Domnul Poesy? Sunt locotenentul Dubois. Eu şi partenerul meu căutăm pe cineva.

Cumva mutra i-a devenit ostilă când a auzit cum mă numesc? Cât

ştie?

— Şi cine-i acela?

— Ştiţi că fratele dumneavoastră a fost ucis?

— Am auzit.

— A-ha. Căutăm doi suspecţi ca să răspundă la unele întrebări. Nepoata dumneavoastră, Grace Poesy, şi un tânăr pe nume John-Wesley Ryder. I-aţi văzut pe aici?

— Nu, nu văd prea multă lume prin părţile astea. E multă singurătate.

— OK. Vă deranjează dacă aruncăm o privire pe-aici?

Mutra ostilă e clară. Tipul ştie ceva. Shit!

Joe a clătinat din cap.

— Vă puteţi uita oricând doriţi.

— Mulţam.

Încercară să înainteze, dar el nu s-a dat deoparte.

— După ce îmi arătaţi mandatul.

Dubois a înţepenit.

— Domnule, investigăm uciderea fratelui dvs. Dacă nu vreţi să cooperaţi, va trebui să presupunem că aveţi ceva de ascuns.

Poesy nu s-a clintit.

— Nu există nimic de ascuns, locotenente. Arătaţi-mi doar mandatul şi vă puteţi uita unde doriţi.

— Faci o mare greşeală, se încruntă Dubois. Dacă...

— Şi să fie unul emis în Alexandria. Mă îndoiesc că jurisdicţia din New Orleans se extinde şi prin părţile astea.

Ştia când este învins, cel puţin deocamdată. A pierdut bătălia, dar o să vadă avortonul ăsta amărât cine va câştiga războiul. Dubois avea un mandat, unul permanent valabil. Era un Glock 22. Mai lung şi mai greu decât cunoscutul Glock 17, Dubois prefera precizia mai bună şi puterea glontelui de calibrul .40. În portbagajul maşinii mai avea şi un Remington 870 acţionat cu „pompă".

Labagiul s-a luat în coarne cu poliţistul care nu trebuie.

Zâmbi forţat.

— Cum doriţi, domnule Poesy. Ne vom întoarce cu mandatul şi vom aduce şi mai mulţi poliţişti. Pregătiţi-vă ferma.

Joe ridică din umeri.

— N-am nimic de pregătit în mod special, locotenente.

De data aceasta nu a reuşit să-şi ascundă dispreţul, iar Arthur Dubois a fost sigur de două lucruri. Primul, fie Grace Poesy fie puştiul, John-Wesley Ryder se aflau acolo, sau au fost. Al doilea, omul ştia că el este responsabil de moartea fratelui său. Ochii săi erau elocvenţi, plini de furie şi dispreţ. Ceea ce ar putea fi o problemă. Doar dacă nu...

Încă cineva care trebuie redus la tăcere. OK!

— Să mergem, detectiv Fry.

S-a întors şi s-a urcat în maşină. Fry s-a urcat la volan, a pornit motorul şi a întors maşina. În drum spre poartă, a întrebat:

— Încotro? Cred că ar trebui să mergem în Alexandria şi să le cerem ajutor localnicilor.

— Pe dracu'. Găseşte un drumeag care să ajungă în spatele fermei. Să vedem ce se întâmplă acolo cât timp ei cred că ne-am dus după mandat.

— O fi bine? Omul avea dreptate. Am ieşit din jurisdicţia noastră. Ar trebui.

— Ar trebui să faci ceea ce spun eu, detectiv Fry. Caută un drum care să ne ducă în spatele fermei, şi vom supraveghea locul o vreme. Nu se ştie niciodată, suspecţii ar putea fi înăuntru. Dacă avem vizibilitate bună, îi putem doborî din primul foc.

— Primul foc?! Stai puţin! Nici măcar nu ştim dacă e vreunul dintre ei vinovat.

— Sigur că sunt vinovaţi. Nenorocitul ăla de cuţit era înfipt în piept.

— Care cuţit? Am văzut cadavrul când am fost acolo şi nu era niciun cuţit.

Ştiu că a fost acolo. Doar eu l-am lăsat. Unul dintre rahaţii ăştia mici care s-au amestecat trebuie să-l fi luat.

— Ăăă. Probabil că fac confuzie cu o altă crimă. Mda, aş fi putut jura că acolo era şi un cuţit înfipt în pieptul cadavrului.

Se forţă să zâmbească.

— Îmbătrânesc, Caleb, asta e.

Trebuie să fiu atent cu „legistul” ăsta.

Au condus în lungul unui drumeag îngust până ce au ajuns în spatele fermei lui Poesy. Peste două tarlale, puteau vedea casa la vreun sfert de milă depărtare.

A coborât şi după ce a scos Remingtonul din portbagaj, i-a spus lui Fry:

— Ne strecurăm peste câmp şi-i supraveghem de la margine. Să vedem ce se-ntâmplă.

— Locotenente, nu prea ştiu. Nu mi se pare corect. Adică, de ce ai luat shotgunul? N-ar trebui să solicităm ajutor de la secţia locală?

— Shotgunul este tot ajutorul de care avem nevoie.

— Dar nu ştim cine l-a ucis pe Poesy. Vrei să-i împuşti pe aceşti puştani?

— Ea şi-a ucis tatăl, Caleb, ea şi băiatul, ştiu că ei au făcut-o. Ce vrei să fac, să le ofer o pileală?

A escaladat gardul, şi aproape că a căzut într-un şanţ cu apă verzuie, apoi a alergat peste terenul denivelat. După o clipă, Fry l-a urmat, şi au continuat să înainteze până la limita fermei. Un pâlc de copăcei şi tufişuri, plasat convenabil, îi ascundea, aşa că s-au aşezat rămânând în aşteptare. Dubois a scos din buzunar un flacon plat metalic, a tras o duşcă şi i l-a oferit lui Fry, dar acesta a refuzat.

— Să-ţi fie de bine, îmi rămâne mie mai mult.

A mai tras o duşcă zdravănă şi s-a sprijinit cu spatele de un copac,

cu ochii la casă.

Sunt înăuntru, sunt sigur. Indiferent de ce gândeşte Fry, trebuie doborâţi, inclusiv unchiul, dacă e nevoie.

Dubois a ajuns până aici acum fără să fie prins. Nu avea de gând să-şi distrugă cariera pentru că o târfuliţă oarecare i-a văzut faţa şi a reuşit să scape.

După plecarea poliţiştilor, Joe l-a chemat pe Ryder:

— Poţi să cobori acum, John-Wesley, dar rămâi în casă.

— Au plecat?

— Da, dar nu prea departe. Am văzut o reflexie în parbriz la două parcele depărtare, spre vest.

— Supraveghează casa?

— Mda, asta fac. Trebuie să rămâi înăuntru. Vom continua lecţiile tale în living, lupta de aproape cu cuţitul. După cum merg lucrurile, s-ar putea să pui în aplicare unele dintre aceste lecţii. Destul de curând.

— Acum crezi ce am spus despre Dubois?

— Te-am crezut de prima dată, când ai ajuns aici. Am putut citi pe faţa individului ca într-o carte. El l-a ucis pe Daniel şi e cel care a încercat să-mi violeze nepoata. Cu un asemenea om se „discută" într-un singur fel.

Ryder era împietrit. Joe vorbea despre crimă.

— Nu crezi că ar trebui să raportăm cazul?

— Cui? Poliţiei? Vor strânge rândurile şi vor da vina pe tine şi

Grace pentru uciderea lui Daniel. Cât despre FBI, recunosc că este o coincidenţă venirea lui Dubois aici atât de curând după ce am cerut ajutorul lui Frank Callahan.

— Crezi că ne-a trădat?

— Nu Frank, nu, niciodată. Dar fiul său, federalul, asta e altceva. Cu el a vorbit discret, sunt sigur. Dar imediat după aceea, pariez că fiu-su a telefonat la Poliţia din New Orleans.

— Şi-acum ce facem, domnule?

— Joe, Joe, Joe. Ce vom face? Dreptate pentru Daniel, asta vom face. Mai întâi, trebuie să-ţi termini lecţiile. Ia un cuţit de antrenament şi hai să începem.

Joe Poesy, în ciuda masivităţii sale, se mişca precum un vârtej, ceas după ceas, Ryder nu reuşea să vadă de unde vine cuţitul. Lama acestuia era boantă şi vârful rotunjit. Ryder a fost „mort" de zeci de ori. S-au oprit doar pentru o cină frugală, iar Joe a insistat să continue antrenamentul toată seara.

— Nu avem prea mult timp, John-Wesley, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne confruntăm cu aceşti poliţişti, iar tu ai nevoie să ştii tot ce te pot învăţa. De altfel, mă face să mă simt bine ştiind că cei doi curcani sunt acolo, afară, în frig.

— Credeţi că vor rămâne acolo toată noaptea?

— Noo, se vor duce la un motel. E nevoie de cineva mai dur ca să stea acolo în frig şi întuneric. Mai ales în locul pe care l-au ales.

Înainte de a fi săpate şanţurile, era o mlaştină, iar solul musteşte întotdeauna de apă. Seara, muştele şi ţânţarii vor tăbărî pe ei. Nu vor rezista prea mult.

Aruncă o privire la ceasul mare, de perete.

— E aproape 21,00. Cred că vor pleca, frigul şi gângăniile i-au terminat.

În depărtare, se auzi un motor, iar ceasul arăta 20, 57. Ryder l-a privit ca pe un magician, dar Joe a ridicat din umeri.

— Nu-i niciun truc. Doar că eu cunosc locul ăsta mai bine decât ei. Mai avem încă o oră disponibilă. Ai nevoie de tot antrenamentul pe care-l poţi face.

— Da, domnule.

În dimineaţa următoare au continuat şi până la prânz, Ryder a reuşit două lovituri asupra lui Joe. Până după-amiază, erau egali, iar mentorul său a dat aprobator din cap:

— Prinzi repede, John-Wesley. Văd că eşti un talent înnăscut. Când va veni timpul, n-ai să mă laşi singur.

— Nu, domnule, Joe, dar ce trebuie să facem în legătură cu Grace? Adică, cu poliţaii stând cu ochii pe noi, ea nici măcar nu va reuşi să se apropie.

— Poate că nici nu ştie că ei sunt aici. Ar putea ajunge drept în braţele lor şi înainte ca să priceapă ce i se întâmplă o vor băga într-o celulă. Sau mai rău.

— Nu voi permite să se întâmple aşa ceva, Joe. Am spus că am să am grijă de ea.

— Mda, ştiu. Mai aşteptăm până mâine la prânz, când vom considera că nu mai vine şi plecăm noi în căutarea ei. Pot să te scot de aici ascuns în camionetă, apoi ne despărţim.

— O vom găsi.

— Trebuie să o găsim, înainte să se întâmple ceva groaznic.

După cină, Joe a tras tare de el. Lecţiile se apropiau de sfârşit şi în curând Ryder va rămâne pe cont propriu, scotocind ţinutul după o fată fugară care însemna totul pentru el. Când au terminat, era aproape ora 23,00 şi amândoi erau asudaţi. În ciuda oboselii, Ryder a dormit niţel, cu gândul la sarcina aproape imposibilă ce-l aştepta. Să o găsească pe Grace Poesy, să o apere, să facă dreptate pentru un om care-i fusese un prieten bun, Daniel Poesy, şi să „lămurească" situaţia cu locotenentul Arthur Dubois.

S-a trezit dimineaţa, ştiind că va fi ultima lui zi în mica fermă. Precum fratele său Daniel, Joe Poesy era un prieten şi un mentor. Va fi greu să se despartă de el, dar trebuia să o facă. Au luat dejunul devreme, apoi Joe a adus un pachet învelit în pânză.

— Acesta e pentru tine, John-Wesley. Să-l foloseşti bine şi cu grijă.

Desfăcu pachetul. Înăuntru erau trei cuţite, cu lamele lucind mat prin stratul subţire de ulei. Un KA-BAR, favoritul celor din US Marine Corps şi un pumnal de luptă Fairban-Sykes, proiectat de William

Ewart Fairbairn şi Eric Anthony Sykes. Cei doi au inventat acest pumnal cu tăiş dublu pe vremea când erau în Poliţia din Shanghai, China. Mai târziu, SAS britanic l-a adoptat. Şi a devenit legendă.

Al treilea era un pumnal de luptă Applegate-Fairbairn. Colonelul Rex Applegate a modernizat pumnalul de luptă Fairbairn-Sykes în ideea de a realiza o armă şi mai letală. Lama era tot cu dublu tăiş, dar mai lată şi mai rezistentă. Avea şi un mâner diferit, realizat din Plastic Lexan cu balast de plumb pentru ajustarea greutăţii. Ceea ce înseamnă că centrul de greutate poate fi ajustat, în funcţie de circumstanţe. Aruncare, tăiere, împunge re. Applegate Fairbairn le putea face pe toate.

— Domnule, nu ştiu ce să spun, s-a bâlbâit Ryder, copleşit de generozitatea pe care i-o arăta acest om.

— Păi nu spune nimic. Şi spune-mi Joe.

— Da. Mulţumesc, ăă... Joe. Spune-mi, care este mai bun? Adică, pentru...

— A ucide?

— Cred că da.

— Lasă asta. Cuţitul pe care-l ai în mână este cel mai bun pentru a-şi face treaba. Nu contează dacă este unul dintre astea trei sau cuţitul de bucătărie pe care l-ai avut la îndemână. Doar ai grijă să te antrenezi cât mai mult cu ele; asta contează. Promite-mi că aşa ai să faci, John-Wesley.

— Da, domnule, promit.

— În fiecare zi.

— Da, domnule.

Fiecare pumnal avea teaca lui, toate trei fiind montate într-un ham textil uşor, care putea fi purtat sub haină. După ce şi-a pus hamul şi cuţitele în teci, s-a simţit bine, cu adevărat bine. Păreau să fie parte din fiinţa sa.

— Bine. Acum hai să te ascunzi în camionetă. Vom pleca departe de aici fără ca cei doi poliţai să ştie ce facem. Am să arunc o privire prin fereastra din spate, ca să mă asigur că nu şi-au schimbat poziţia.

Ryder i s-a alăturat şi amândoi au cercetat crângul îndepărtat. O creangă s-a mişcat uşor, deşi vântul nu bătea deloc. Joe a izbucnit în râs:

— Gaşcă de amatori, mai bine ar fi parcat în loc deschis, decât să se joace de-a cercetaşii. OK, în faţă este liber. Hai să...

Se opri. Ryder a văzut mişcarea în acelaşi timp.

— E Grace. Cristoase, e direct în ochii lor!

Fata apăruse brusc alergând dintr-un pâlc de tufişuri. Se afla cam la 100 m de hotarele fermei lui Joe. Grace nu văzuse pericolul, dar unul dintre poliţişti s-a întors spre ea şi a urlat. Apoi a început să alerge de-a latul terenului spre ea. Era cel mai tânăr, Caleb Fry. Imediat după el a sprintat şi Dubois. Avea în mâini shotgunul cu încărcător stil pompă. Din alergare, a armat, ochit. Şi a tras.

Grace s-a pitit în timp ce încărcătura de proiectile (buckshot) a şuierat pe deasupra. Dar nu au ratat toate. Unele alice probabil că au lovit-o, pentru că s-a poticnit, aproape căzând, apoi a continuat să alerge. John-Wesley ţâşnise deja spre ea şi pe când alte două împuşcături au detunat, ea a ridicat privirea şi l-a văzut alergând în întâmpinarea ei.

— John-Wesley, ajută-mă! El încearcă să mă ucidă!

— Fugi! Ai să reuşeşti!

— Nu pot! Eu.

S-a poticnit din nou şi de data aceasta a căzut. Ryder a ajutat-o să se ridice, chiar în momentul când un alt buckshot a trecut pe aproape, unele alice lovindu-i braţul. Motorul camionetei a pornit, iar Joe Poesy a condus-o peste teren către ei. Ajuns aproape, a strigat:

— Urc-o înainte ca să ne ucidă pe toţi!

Au urmat alte împuşcături, dar niciuna nu a mai ajuns pe aproape. Ryder a tras-o pe Grace în cabină, iar Joe a apăsat pedala de acceleraţie la fund. Camioneta sărea şi derapa în timp ce se îndepărtau de poliţişti.

— Locotenente, nu poţi să faci asta! a strigat Fry.

În loc de răspuns, Dubois a armat şi a mai tras două încărcături spre camioneta ce se îndepărta. Fry a fost înspăimântat văzându-l trăgând asupra unor copii neînarmaţi şi a lansat două focuri de avertisment în aer. Dubois a încetat să mai tragă şi a coborât ţeava

Remingtonului. Când se întoarse spre Fry, faţa îi era roşie de furie.

— La dracu', i-am avut în mână, iar tu i-ai lăsat să scape, amator nenorocit!

Fry nu s-a lăsat.

— Locotenente, voiam doar să le punem nişte întrebări, nu să-i ucidem. Nu a fost legal să tragem în ei.

— Ei au făcut-o, a şuierat Dubois. Sunt sigur.

— Poate că da, poate că nu, dar dacă-i ucizi, nu vom fi niciodată siguri.

Dubois s-a strâmbat. Asta şi voia, ca nimeni să nu fie vreodată sigur. Doar că nu i-o putea spune de-a dreptul detectivului Caleb „ca la carte" Fry. A respirat adânc de câteva ori şi a început să-şi planifice următoarea mişcare. Trebuia să mărească presiunea. Deci avea nevoie de mai mulţi oameni şi resurse.

— Acum, pentru că i-ai lăsat să scape, camioneta aia îi poate duce oriunde. Deci avem nevoie de ajutor, aşa că am să-l chem pe acel agent special FBI, iar el îşi poate pune la treabă oamenii lui. Plătim destule taxe, prin urmare să-şi justifice fondurile primite. Tu contactează Poliţia din Alexandria şi spune-le să lanseze un BOLO. Mişcă-te!

Fry a dat din cap.

— Poliţia din Alexandria, mda, bună idee. Am să o fac. Dar FBI nu are jurisdicţie. Nu sunt indicii că puştii ar vrea să treacă vreo linie

statală, deci îi putem lăsa deoparte pe federali.

Dubois a pufnit.

— Şi să-i lăsăm pe ucigaşii ăia periculoşi să bântuie liberi? Nu cred.

— Locotenente, nu ştim dacă ei sunt ucigaşii. Acum sunt doar suspecţi.

— Sunt vinovaţi. Trebuie să-i implicăm şi pe federali. Trebuie doar să-i punem pe direcţia bună.

Fry părea dezorientat.

— Nu pricep. Cum putem face noi asta?

— Ce-i dă FBI-ului autoritatea de a urmări un suspect? În afară de trecerea unei linii statale?

— Terorismul?

Dubois chicoti.

— Bună idee, dar noi nu putem invoca un caz de terorism. Ce zici de „ucigaşi în serie”?

— Ăă... da... dar ei nu sunt suspecţi ca ucigaşi în serie?

— Nu încă. Treaba este că am cel puţin două crime nerezolvate în New Orleans. Prin înjunghiere, aşa cum a fost ucis Daniel Poesy. S-ar putea ca aceşti doi puştani să fie ucigaşii.

Nu păru să bage în seamă privirea uluită a lui Fry.

— Vezi? Dacă ei sunt ucigaşi în serie, federalii au motiv să-i urmărească. Sunt înarmaţi şi periculoşi, şi se va da ordinul de a se trage fără somaţie asupra lor...

Izbucni în râs.

— Şi cu asta se rezolvă totul. Contactează Poliţia din Alexandria, iar eu voi vorbi cu FBI, cu agentul special Callahan.

— Locotenente, vrei să-i minţi pe federali. Asta e o chestiune serioasă.

— Doar cosmetizez niţel adevărul, rânji el. Obişnuieşte-te cu ideea.

— FBI va trimite o echipă SWAT şi când îi vor găsi îi vor ucide. Nu e corect.

— Mi se fâlfâie. Contactează poliţia locală. Restul lasă-l în seama mea.

* * *

Joe a condus ca posedat de diavol, derapând prin porţi şi pe drumeaguri. Ryder şi-a dat seama la ce renunţa acesta pentru a-i ajuta. Ferma, casa şi aproape tot ce deţinea. Ajutându-i să scape, devenea el însuşi un infractor fugar. Dar era un om dedicat ideii de dreptate pentru fratele său ucis şi pentru nepoata sa Grace Poesy. La fel ca şi pentru John-Wesley care, în ciuda perioadei scurte de timp, îi devenise apropiat. Ca fiul pe care nu l-a avut niciodată. Îşi ţinea privirea fixată în depărtare, iar Ryder l-a întrebat ce căuta.

— Vor face blocaje rutiere, nu ştii? Aceşti copoi vor contacta biroul şerifului local şi-l vor aburi să le acorde ajutorul. Sau...

Se opri gândindu-se intens câteva secunde.

— Mama lor de nenorociţi, va fi mult mai grav de atât.

Ryder se holbă la el.

— Mai grav? Cum ar putea fi mai grav?

— Vor anunţa FBI. Un agent FBI l-a înştiinţat pe Dubois, deci pe ei îl vor contacta înapoi. Iar asta înseamnă întreaga desfăşurare de forţe. Elicoptere, echipe SWAT, tot tacâmul.

— Nu pot face asta, spuse Grace, cu vocea plină de mânie. Moartea tatălui meu nu este o infracţiune federală.

— O vor face o infracţiune federală, Grace. Vor face un hocus-pocus de acuzaţii pe care chipurile le investighează, dracu' ştie ce anume. Crimă, trafic de droguri, poate, nu ştiu. Ceea ce ştiu este că acest Dubois e disperat. Va spune şi va face orice ca să te reducă la tăcere.

— Şi noi ce putem face?

— Eu fac. Caut un drum pe unde putem să ajungem în pădurea de lângă autostradă. Putem sta sub ramurile copacilor, ca să nu ne descopere elicopterele.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— E doar vina mea, unchiule Joe. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta., spuse cu o voce aspră. Nu tu l-ai rugat pe poliţist să te atace şi să încerce să te violeze. Un tip ca ăsta, a mai făcut-o şi înainte, şi o va mai face şi altă dată. Dacă va fi să facem dreptate pentru Daniel trebuie să ţinem seama de asta. Să ne ţinem departe de

polițiști și să găsim pe cineva care ne poate ajuta.

— Cine? a întrebat Ryder. Dacă nu putem merge la poliție, sau la FBI, cine mai rămâne?

Joe nu a răspuns. În schimb, a răsucit volanul și au părăsit șoseaua, îndreptându-se pe un drum forestier îngust ce șerpuia pe sub copaci. Dacă ar fi virat cu o secundă mai devreme, elicopterul care survola autostrada nu i-ar fi observat. Dar, n-a fost să fie.

* * *

— Îi văd! l-a alertat observatorul pe pilot, în timp ce se uita prin binoclul 20 x. Au ieșit de pe șosea și intră în pădure. Ticăloșii, vor fi greu de urmărit acolo.

Pilotul a analizat fulgerător situația:

— Oricum, mai avem puțin combustibil, deci am să mă întorc la Alexandria, la Aeroportul Internațional. Vom realimenta și ne vom întoarce aici ca să continuăm de unde am rămas. Ei nu pot rămâne pentru totdeauna în pădure. Îi vom prinde.

L-a apelat pe agentul aflat la comanda barajului de pe șosea, un ofițer SWAT pe nume Hank Duisenberg. Poreclit Doozy de oamenii din unitatea sa. I-a explicat ce va face, și i-a promis să se întoarcă în 30 minute.

— Am înțeles, a replicat Doozy. Ascultă, când te întorci, vreau să

aterizezi aici ca să iei doi pasageri.

— Pasageri?

— Îhî, lunetistul meu va zbura cu tine. Când se va ivi ocazia, va trage. Detectivul care a iniţiat BOLO tocmai a sosit, este locotenentul Arthur Dubois. Vrea şi el să zboare cu tine. Tipul afirmă că are informaţii despre fugari care ar trebui să te ajute să-i localizezi.

— Am înţeles.

A virat aparatul spre nord, bombănind:

— Ai dracu' pasageri, data viitoare vor trimite detaşamentul local de Cercetaşi, pentru un zbor turistic.

Au zburat la AEX unde îi aştepta o cisternă de realimentare chiar lângă helipad. După cinci minute, erau din nou în aer, apoi au aterizat lângă un minivan negru cu ferestre întunecate. Câţiva SWAT înarmaţi din FBI se aflau împrejur cu o groază de echipament, veste antiglonţ, carabine de asalt, căşti de Kevlar, o varietate de pistoale şi chiar grenade prinse de hamuri. Gata să meargă la război.

— De fiecare dată când îi văd seamănă tot mai mult cu Forţele Speciale, a chicotit observatorul. Mă întreb dacă ştiu că se duc după doi puştani şi un marinar pensionat. Şi după câte ştim, nici nu sunt înarmaţi.

— Ştii, n-aş vrea să fiu în pielea lor, îi răspunse pilotul. Tipii ăştia sunt înarmaţi până-n dinţi. Ca la război.

Când palele rotorului şi-au încetinit rotaţia, de ei s-a apropiat un

membru al unităţii SWAT, în echipament negru. Avea o carabină de lunetist, o McMillan Tav-50. O armă anti-material de calibrul .50, iar pilotul l-a privit surprins.

— Ştii că încercăm să localizăm doi adolescenţi de 16 ani? Chiar ai nevoie de artileria asta grea?

— Întreabă-l pe curcan. E cel ce vorbeşte cu agentul special Callahan.

Arătă spre doi oameni prinşi în discuţie. Un poliţist burtos, un detectiv şi un federal de neconfundat, cu tunsoarea sa specifică, costumul bine călcat, cămaşa albă, pantofii lustruiţi şi insigna-legitimaţie agăţată în jurul gâtului.

— Copoiul spune că cei doi sunt periculoşi. După felul în care i-a descris, par a fi nişte Bonnie şi Clyde, doar că mai răi.

Pilotul l-a privit incredul.

— Şi cu ce sunt înarmaţi? Cu rachete anti-aeriene? Cristoase, credeam că se încearcă găsirea lor şi luarea în custodie pentru a fi chestionaţi. Nu să fie făcuţi carne de tun.

Detectivul, Dubois, a dat mâna cu agentul aflat la comandă şi a păşit către elicopter. Faţa sa era sumbră, parcă setată pe o permanentă încruntare.

— Vă avertizez, cei pe care-i vânăm, sunt ucigaşi în serie. Trataţii ca pe nişte animale sălbatice.

Pilotul încă nu era satisfăcut.

— Sunt înarmaţi?

— Mda, sunt înarmaţi, primi răspunsul după o pauză.

— Înarmaţi cu ce?

Altă pauză.

— Nu ştiu.

Detectivul îl privi încruntat.

— Dacă ei o să-mi spună mie, eu am să-ţi spun şi ţie. Tu ridică în aer chestia asta şi găseşte-i. Apoi preluăm noi.

S-au urcat la bordul lui Jet Ranger. Pilotul a acţionat comenzile, a ajustat pasul elicei şi elicopterul a început să se ridice. Dubois a trebuit să facă un salt şi să se agaţe de un mâner. Au urcat la 1.000 m, iar observatorul şi-a reluat cercetarea cu binoclul. Lunetistul FBI a ocupat poziţia de la portiera deschisă, asigurat cu o chingă. Pilotul nu era convins aşa că şi-a făcut o plăcere din a scutura Bell Jet Rangerul de-a latul cerului. Dubois ştia că tipul nu l-a crezut, dar asta nu conta.

Prioritatea este găsirea acestor plozi şi oprirea nebuniei, înainte ca să se răspândească prea mult şi să mă implice şi pe mine. Ei trebuie să fie doborâţi!

Zburau pe deasupra locului unde camioneta Ford fusese văzută părăsind autostrada, continuând să se îndrepte către sud ca să le intersecteze ruta probabilă. După câteva minute, observatorul a coborât binoclul.

— Îi văd, la ora trei, cam la 2000 m depărtare. Acoperirea cu copaci

este sporadică şi se vede camioneta roşie rulând prin luminişuri.

Pilotul a modificat cursul şi după câteva secunde au depistat camioneta. Lunetistul i s-a adresat lui Dubois:

— Ce vrei să fac, locotenente? Aş putea încerca să trag în cauciucuri, dar e dificil de tras dintr-un elicopter în mişcare.

Dubois nu a ezitat nicio clipă.

— Trage în cabină.

— Dom'le, noi nu procedăm aşa în treburile astea. Mai întâi îi somăm să se oprească.

— Eu hotărăsc şi-mi asum întreaga responsabilitate. Fă-o înainte ca să lase un şir de cadavre de-a latul Louisianei. Vrei ca oamenii să te arate cu degetul şi să spună că-i puteai opri, dar ai ratat ocazia?

O scurtă pauză, un oftat, iar locotenentul a ştiut că a învins.

— Roger. Am să trag.

A ochit şi Dubois a văzut cum trupul îi înţepeneşte în acea perfectă nemişcare caracteristică unui maestru lunetist. Şi-a concentrat fiecare gram de concentrare pentru a trimite glontele exact în locul pe care-l dorea. Degetul i s-a strâns uşor pe trăgaci.

* * *

— Un elicopter chiar deasupra noastră!

Joe a dat din cap către John-Wesley.

— L-am auzit. Ţin-te bine. Camioneta o să salte rău.

A părăsit drumul forestier îngust şi s-a îndreptat spre zona cu copaci deşi exact în clipa în care primul proiectil a străpuns cabina, apoi şi următorul. Grace a ţipat, iar Joe a blestemat încercând să se strecoare într-un pâlc mai dens de copaci.

— Nenorociţii, folosesc gloanţe de calibru mare. Vor să ne ucidă.

S-a concentrat pe strecurarea printre spaţiile strâmte dintre copaci. Camioneta se năpustea prin frunzişul dens, uneori abia reuşind să treacă printre trunchiuri, pe unde se părea că nu încape nici măcar o motocicletă. Tablele scârţâiau ascuţit la frecarea cu scoarţa copacilor, iar camioneta trecea mai departe. Alte două gloanţe au perforat cabina. Primul a trecut prin parbriz spulberându-l în fragmente. Al doilea a lovit ceva solid. Carne omenească, iar Joe a răcnit de durere. Apoi s-a prăvălit când tocmai ajungeau sub acoperirea coroanelor copacilor din pădurea deasă.

Camioneta a derapat scăpată de sub control printre alte două trunchiuri apropiate. A continuat să alunece câţiva metri printr-un desiş, şi cu coada ochiului Ryder a văzut că se îndreptau spre un trunchi masiv. Încă mai încerca să-l trezească pe Joe ca să repună camioneta sub control, dar acesta rămânea nemişcat.

— N-are puls, cred că e mort, îi spuse lui Grace. Ajută-mă. Repede, înainte să ne lovim de.

Fordul s-a izbit de copac şi s-a oprit atât de brusc încât Grace a fost

aruncată afară prin parbrizul fărâmat. Ryder s-a izbit de bord, având încă un braţ în jurul lui Joe. Forţa impactului l-a aruncat cu capul în capota cabinei. O văzu pe Grace rostogolindu-se pe pământ şi capul lui Joe înclinat într-un unghi imposibil. Gâtul i s-a rupt în momentul impactului.

După o secundă, Ryder şi-a pierdut cunoştinţa. Ultima sa amintire conştientă era zgomotul făcut de motorul elicopterului de deasupra şi se întrebă dacă el şi Grace erau gata să se alăture lui Joe în moarte. Ucişi de ploaia de gloanţe de calibrul .50.

* * *

— Ăă... nu ştiu, a mormăit, ca răspuns la întrebarea lui Dubois. Am lovit ceva chiar în clipa când dispăreau în desiş şi cred că era şoferul. Dar, au ieşit din câmpul vizual, aşa că e greu de spus.

— Shit! a urlat la pilot. Vreau să aterizezi tinicheaua asta în poiana de acolo. S-ar putea să se ascundă chiar sub nasul nostru.

— Mă iei la mişto? Vezi spaţiul acela? Dacă încerc să aterizez acolo, rup palele rotorului. Trebuie să o fac pe autostradă. Avem nevoie de un spaţiu larg, degajat. Hotărăşte-te! Vrei să te mai uiţi pe-aici din zbor? Sau aterizăm şi vii pe jos ca să cercetezi pe sub copaci?

Dubois se gândi două secunde. Apoi îl privi pe lunetist:

— Zici că ai lovit ceva?

— Aproape sigur, mda.

— OK. Aterizează şi trimitem băieţii din SWAT să arunce o privire.

* * *

Era în cabină, cu un braţ peste trupul lui Joe Poesy. Prietenul său era mort, cu o gaură enormă în piept şi gâtul rupt în urma impactului. Şi-a scuturat capul ca să şi-l limpezească de ceaţa ce-i învăluia creierul şi s-a uitat prin parbrizul spart.

Unde este Grace, au prins-o?

Se chinui să iasă din epava camionetei şi se uită prin împrejur, căutând-o. Nu se vedea nimic; a început să o strige.

— Grace, unde eşti?

— Şşş... mai încet.

Apăru din spatele unui trunchi de copac, scuturând frunzele de pe bluză. Faţa-i era murdară şi cu dâre de sânge.

— Ai fost împuşcată!

— Am doar câteva zgârieturi. Cred că elicopterul a plecat, dar cei de la sol pot fi deja aproape, aşa că e mai bine să păstrăm liniște. Tu cum eşti?

— Ce? Sunt bine, dar Joe e...

Îşi şterse o lacrimă apărută în colţul ochiului. Ryder nu-şi dăduse seama cât de apropiaţi deveniseră el şi circarul aruncător de cuţite.

Precum fratele său Daniel, în numai câteva zile îi devenise un surogat de tată. Şi, la fel ca şi fratele său, a murit.

— L-au ucis.

Grace i-a văzut amărăciunea şi l-a lăsat câteva clipe, dar acum prioritatea era să rămână în viaţă.

— John-Wesley, nu putem rămâne aici. Vor veni să ne caute. Poliţiştii, FBI, Dubois, precum o haită de câini. Dacă nu plecăm imediat de aici, ne vor ucide.

Era de acord cu ea. Trebuiau să fugă, să dispară. Să supravieţuiască şi să-i lase pe vânători să renunţe treptat până ce vor putea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea asumată. Dubois.

— Haidem!

S-au îndreptat către o zonă în care pădurea era mai deasă. Ea era în spatele lui şi o auzi şoptind:

— Ai vreo armă? Ceva cu care să ne apărăm dacă încearcă iar să ne ucidă?

Ryder se gândi la pistolul lui Joe rămas în cabina camionetei. Erau lipsiţi de apărare împotriva lui Dubois şi a echipei SWAT adusă de el.

— Nu, nu am pistol, nici altă armă. M-aş putea întoarce.

— N-avem timp. Trebuie să fugim.

Un gând îi trecu prin minte.

Cât de prost pot să fiu!?

— Grace, am o armă. Trei arme. Pumnalele pe care mi le-a dat Joe.

Bătu cu palma peste piept, unde era hamul cu cele trei pumnale de combat.

— Le am aici.

— Bine. Sper că le vei folosi ca să-l omori.

Ryder era gata să răspundă când a auzit ceva. A atins umărul fetei şi s-au pitit. Sunetul venea de la vreo trei metri depărtare, Cineva care se mişca prin tufişuri, zburătăcind frunzele, un animal mare care-şi croia drum, sau un om. Amândoi şi-au reluat înaintarea, încet, dar după numai cinci paşi, o voce a răcnit:

— Stai!! Mâinile sus! Sunteţi Arestaţi!

CAPITOLUL 4

Se uită la omul care a apărut la un mai mult de 1, 5 m de ei. Era detectivul care venise la ferma lui Joe împreună cu Dubois. Pistolul său era îndreptat direct spre burta lui Ryder. Acesta o privi pe Grace după care dădu din cap în sens de acceptare. Ea îşi ridică mâinile, iar poliţistul se linişti, însă privirea îi rămânea îngrijorată.

— Ai pistol?

— Nu, domnule.

— Ar fi bine să nu ai. Dacă văd o armă, trag fără altă somaţie.

— N-am pistol.

— OK, e bine. Dar tu, don'şoară? Ai vreunul?

— Nu.

El păru că vrea să spună ceva, când o voce s-a auzit îndeaproape din spatele său:

— Detectiv Fry, unde eşti?

— Aici, locotenente. I-am arestat. Tocmai voiam să le pun cătuşele la amândoi.

— Sunt vii? a urlat vocea furioasă. Am crezut că vei spune că sunt morţi.

Fry scoase un oftat.

— Nu, locotenente. Am procedat ca la carte. I-am arestat şi putem să-i ducem înapoi la New Orleans.

— Ţine-i pe loc. Vin şi eu imediat.

După câteva secunde, crengile tufişurilor au fost date deoparte şi a apărut Dubois. Roşu la faţă şi abia respirând, cu Glockul ţinut strâns în mâna dreaptă. S-a împiedicat de rădăcinile unui copac şi a căzut, blestemând, iar Fry s-a întors să-l ajute. Era răgazul de care avea nevoie Ryder. Mâna i s-a strecurat sub haină şi degetele au atins mânerul primului cuţit l-a care a ajuns. Pumnalul de combat Applegate-Fairbairn. Lung de 28 cm, cu lamă de 15, 5 cm, cu dublu tăiş, îi ajustase centrul de greutate pentru aruncare. Ţeava armei lui Fry era îndreptată spre pântecele lui Grace, iar Ryder s-a concentrat total pe protecţia ei. Smulse pumnalul şi, într-o singură mişcare curgătoare, şi-a tras braţul spre înapoi apoi l-a proiectat înainte.

O milisecundă, Fry şi-a privit moartea drept în ochi. Ştia instinctiv că se află faţă-n-faţă cu un om care îi putea implânta pumnalul în oricare parte a corpului ar fi dorit. Fiecare fibră din corpul tânărului era tensionată, gata de aruncare, cu ochii ca nişte lasere. Analiza trupul lui Fry, hotărând unde să fie ţinta. Apoi a aruncat.

Lama grea l-a lovit pe detectiv în umărul drept, iar el a scăpat pistolul. Ryder a sprintat către acesta şi cu un şut l-a îndepărtat, holbându-se la poliţistul împietrit ce sângera. A înşfăcat-o pe Grace de braţ, dar ea s-a opus, şocată, cu ochii la poliţistul ce sângera.

— Doamne, e...

Nu era timp.

— Fugi! Înainte ca Dubois să tragă! Aleargă!

Detectivul mai în vârstă tocmai se ridica în picioare, rotindu-şi arma aiurea în toate direcţiile. Avea ochii îngustaţi, plini de furie şi era gata să deschidă focul în clipa următoare. De la asemenea distanţă mică i-ar fi fost greu să rateze, aşa că cei doi au rupt-o la fugă în tufişuri. O salvă de împuşcături a izbucnit din urmă, lovind camioneta, unele secerând crengi şi frunze, dar niciunul nu a fost pe aproape de ei. Să tragi atunci când eşti turbat de furie face ca precizia focului să fie de rahat. Iar când ţinta a dispărut în frunzişul des, a devenit practic imposibilă.

Continuând să alerge, au auzit în urma lor sunetul unui walkie-talkie, prin care poliţistul îşi chema amicii din FBI să i se alăture. Fata aproape că a căzut, dar el i-a strâns tare braţul.

— Continuă să alergi. Au să ne piardă în pădure.

— Unde mergem?

— Cât mai departe de poliţişti.

— Adică, după ce ieşim din pădure. Unde ne ducem? Nu putem fugi la nesfârşit.

— Ăă... la asta o să ne gândim mai târziu.

Vuietul elicopterului a reverberat prin pădure când a decolat, reluându-şi cercetarea. După câteva secunde, le atârna deasupra capului, baleind zona dintr-o parte în alta. Odată l-au văzut pe observator de la distanţă, scotocind frunzişul cu puternicul său

binoclu. El nu i-a văzut, n-avea cum. Se aflau sub coronamentul gros al pădurii, deocamdată în siguranţă, atât timp cât se aflau în mişcare, mărind distanţa dintre ei şi poliţişti.

După 30 minute, zgomotul făcut de elicopter s-a îndepărtat permiţându-le o scurtă pauză.

— Doar cinci minute, nu mai mult. Probabil că jumătate din Stat se află pe urmele noastre. Poliţişti, federali. Şi cine mai ştie?

Grace s-a aşezat recunoscătoare.

— L-ai ucis pe poliţistul acela?

— Nu. L-am înţepat doar în umăr. O să fie bine.

Ea dădu din cap plină de preocupare.

— Asta trebuie să înceteze, John-Wesley. Doar nu suntem gangsteri.

— Facem tot ce trebuie ca să rămânem în viaţă, asta e tot. Ţine minte că Dubois nu se va da bătut. Atât timp cât trăieşte, se va ţine de capul nostru. Ca să ne ucidă, deci ne vom petrece tot restul vieţii ca fugari, privind mereu peste umăr.

— Noi? Asta vrea să însemne că rămânem împreună?

— Dacă mă vrei, a murmurat, uitându-se stingherit într-o parte.

Ea îl cuprinse cu un braţ în jurul mijlocului şi-şi apropie buzele de ale lui.

— Să nu mă părăseşti niciodată, John-Wesley.

— Ăă... da, adică, nu. Sigur.

L-a sărutat, iar el a simţit întreaga dragoste pentru această fată atunci când buzele li s-au unit. Nu va fi niciodată despărţit de ea. Niciodată.

— Atunci, e bine, zâmbi ea. Deci, încotro o luăm? Nu putem să rămânem toată viaţa pitiţi în pădurea asta.

El avea deja răspunsul pregătit.

— Ne întoarcem la New Orleans.

— Dubois?

— Mai întâi, mda. Apoi.

Nu a mai continuat răspunsul. S-a concentrat pe sunetele din pădure. Sunete naturale. Cu excepţia unora.

— Vin iarăşi.

Paşi furişaţi apropiindu-se, oameni experţi în urmăriri şi capturare, SWAT.

— Haidem. Să nu faci niciun zgomot.

A ghidat-o prin cea mai deasă porţiune de pădure şi i-a arătat cum să evite orice le-ar putea trăda poziţia. Din când în când, auzeau zgomote de crenguţe frânte şi apeluri pe ton jos de la unul la altul dintre urmăritori. Nu-i puteau vedea deloc şi treptat zgomotele s-au stins, până s-au trezit singuri. A estimat că au înaintat cam zece mile, iar Grace era foarte obosită. Când el a cercetat în jur, fata s-a prăbuşit şi nu a mai reuşit să se ridice.

— Trebuie să mă opresc, îmi pare rău. Te rog, nu mai rezist.

Avea faţa cenuşie, ochi tulburi, era extenuată şi înfrigurată. El ar fi vrut să mărească cât mai mult distanţa dintre ei şi poliţişti, dar Grace era terminată.

— Cinci minute, nu ne putem permite să irosim mai mult timp.

— Mulţumesc.

A colapsat, cu braţele în jurul umerilor, retrăgându-se în coconul nenorocirii sale. El a luat-o în braţe, strâns, încercând să o încălzească. Ochii i se închideau, fiind gata să adoarmă. A scuturat-o uşor încercând să o menţină trează.

— Nu dormi, Grace. Câteva minute de odihnă şi o luăm din loc. Nu adormi. O să avem timp mai târziu.

Deodată a făcut ochii mari.

— Ce-a fost asta?

— Spuneam.

— Nu, în depărtare. Parcă ar tuna şi. Ploaie.

A fost momentul când s-a deschis cerul. Ploaia cădea în torente. A tras-o la adăpostul unui tufăriş des care să o apere cât de cât de năvala şuvoaielor. Ploaia cădea la greu şi nu după mult timp amândoi erau muraţi de apă. Fata a căzut într-un somn agitat, în timp ce el sta de veghe tremurând de frig. După câteva ceasuri a adormit şi el. Când s-a trezit, se vedeau zorile. Ploaia nu se oprea, continuând să toarne, iar frigul umed le muşca trupurile. Când l-a simţit mişcându-se, Grace a deschis şi ea ochii, încercând să vorbească printre buzele vinete.

— Acum ce facem?

— Pe ploaia asta nu vor reuşi să ne găsească, a explicat el. Aşa că nu trebuie să facem nimic. Doar rămânem în aşteptare.

— Bine.

De-a lungul dimineţii friguroase, Grace cădea în reprize de somn din care se trezea tremurând. Ryder pierduse orice speranţă că vremea se va mai încălzi. Frigul se intensifica, încât chiar a luat în considerare ideea de a ieşi de la adăpostul păduri ca să se predea forţelor de ordine. Închisoarea ar fi mai bună decât frigul, umezeala, şi tot iadul pe care-l îndurau acum. Mai devreme sau mai târziu, vor fi doborâţi de febră şi boală, sau vor muri direct de hipotermie.

Şi atunci şi-a amintit că exact asta era intenţia lui Dubois în legătură cu ei. Moartea. Şi-a mobilizat întreaga voinţă şi ore întregi a masat membrele lui Grace, doar, doar, îi va dărui puţină căldură. Ba chiar a forţat-o să facă câţiva paşi, dar degeaba. A plouat neîntrerupt, încât spre seară se simţeau şi mai slăbiţi. Nu mâncaseră nimic demult, iar umezeala şi frigul au pus stăpânire pe trupurile lor. Grace era aproape inconştientă şi Ryder era convins că va ceda curând. Dar nu o voia moartă.

Soarele a coborât sub orizont şi întunericul a pus stăpânire pe pădure. Se hotărî. Înduraseră destul. Grace avea nevoie de mâncare şi de căldură.

O trezi şi-i spuse:

— O luăm din loc. N-avem de ales. Trebuie să ajungem la căldură.

— Vom fi în siguranţă?

— Mai în siguranţă decât dacă stăm aici ca să murim de hipotermie. Mergem spre vest. Cred că în direcţia aceea este un oraş. O să găsim ceva mâncare caldă şi un loc în care să ne uscăm hainele.

Ochii eise-nchiseră o secundă.

— Ce n-aş da pentru puţină căldură.

— Să mergem. Cât mai putem.

Îşi puse un braţ pe sub umărul ei ca să o susţină şi amândoi s-au poticnit prin pădure ceas după ceas. Fulgerele luminau intermitent, iar ploaia cădea cu şi mai multă putere. Uneori avea impresia că sunt terminaţi. Ar fi dat orice numai să se aşeze undeva, pe un loc uscat, câteva ore ca să se odihnească şi să-i lase lui Grace timp să se refacă. Dar nicăieri nu era nimic uscat. Să se oprească însemna să moară. Şi-a folosit fiecare gram de tărie şi hotărâre, iar acum era la capătul puterilor.

Curând după miezul nopţii, au ajuns la marginea unui orăşel şi s-au oprit la prima clădire întâlnită, un bar, prin a cărui uşă, ori de câte ori se deschidea, izbucnea muzică country & western.

Afară, clienţii aveau parcate camioanele într-un şir lung, neîntrerupt. Volane mari şi suporturi pentru carabine la geamul din spatele cabinei. Destul crom cât să reflecte lumina până la lună şi înapoi. N-aveau de ales. Le trebuiau căldură şi adăpost, aşa că a

condus-o spre intrare. Înainte de a ajunge acolo, un camion cu multe osii a intrat cu oarecare viteză în parcare. Şoferul a călcat frâna cu putere, împrăştiind o avalanşă de pietriş asupra trupurilor îngheţate ale celor doi. Grace s-a cutremurat datorită şocului, gata să cadă, dar Ryder a ajutat-o să meargă mai departe. Erau la jumătatea drumului spre intrarea în bar, când camionul a început iar să se mişte, apoi a oprit derapând, chiar în faţa lor, blocându-le calea. În cabină erau nişte oameni. Doi au coborât afară, unul masiv, altul înalt, în timp ce şoferul a rămas la volan. În ciuda ploii, toţi purtau tricouri fără mâneci, ce le scoteau în evidenţă musculatura, şi pantaloni băgaţi în cizme de cowboy. Uriaşul le-a blocat calea, iar buzele s-au întins într-un rânjet.

— Amice, asta nu e genul de noapte în care să-ţi scoţi gagica la o întâlnire.

Ryder îl măsură cu privirea. O namilă fără creier, numai muşchi, burtă de băutor de bere, şi tupeu de neam prost. Se gândi că celălalt om era mult mai periculos. Stătea mai în spate, aşteptând să-i vină rândul. Unul care gândea. Dar musculosul era gata să-şi facă numărul. Era evident ce voiau. Pe Grace. Ea era terminată, îngheţată, vulnerabilă, tremura şi era înspăimântată. Dar nici chiar aşa nu putea fi ascunsă frumuseţea ei şi trupul suplu. După ce îl vor doborî pe Ryder, ea va fi doar o bucată de carne pentru ei.

— Nu e o întâlnire, a murmurat, încercând să-şi stăpânească

clănţănitul dinţilor. Nu voia ca ei să creadă că e speriat, pentru că nici nu era. Era îngrijorat pentru Grace, dar în ultimele câteva săptămâni învăţase o grămadă. Amintirea bătăilor primite de la tatăl său au rămas undeva în subconştient. Apoi a învăţat să riposteze, a ucis un poliţist şi a rănit un altul. Nu-i era frică. Nu-i va mai fi niciodată.

— Ei, nu e o întâlnire, se întoarse John Deere către prietenul său. Ce zici, Walt? Să scoţi o fetişoară sărmană într-o noapte ca asta. Nu aşa se tratează o doamnă, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

— Chiar aşa. O să i-o luăm. Îi vrem doar binele. Putem.

Se opri când lumina unui fulger a luminat scena. În ciuda ploii, acum au văzut pentru prima oară hamul pe care-l purta peste piept.

— Ce mama dracu' e asta? Te crezi un fel de Jim Bowie?

— Vrem doar să intrăm în bar ca să ne încălzim, a încercat Ryder să fie rezonabil cu individul. Nu vrem să facem niciun rău. Lăsaţi-ne să trecem.

Acesta chicoti înveselit.

— Hai să-ţi spun ceva. O luăm noi pe fată şi te lăsăm şi fără cuţitele alea mişţoace, înainte ca să te răneşti singur. Zvârle-le încoace, amice. Nu-ţi spun de două ori.

Înainte de a putea răspunde, al treilea individ a ieşit din camion. Altă matahală, doar muşchi, tatuaje, tricou fără mâneci, bocanci zdraveni, blugi pătaţi de vaselină şi bretele. Se apropie cu o privire

încruntată.

— Băiete, te sfătuiesc să faci cum ţi-au spus prietenii mei. Şi-aşa am stat cam mult în ploaie.

Avea o voce hârâitoare, de fumător înrăit. Ca să-şi sublinieze ameninţare, a scos de la brâu un pistol mic.

— Dă şi cuţitele alea şi nu-ţi facem nimic. Doar dă-ni-le, apoi vom lua şi gagica şi ne vedem de treaba noastră. E un sfat bun, pentru că ai să rămâi în viaţă. Dă-le-ncoa şi şterge-o.

Individul mai micuţ se uita dispreţuitor la Ryder.

— Mişcă-te rapid, bă. Bătrânu' Vern e sculă tare cu pistolul ăla mic al lui. Nu dă niciodată rasol.

Buzele i s-au lăţit într-un zâmbet rău.

— Sau poate fi parşiv şi să-ţi folosească gagica ca ţintă de antrenament.

Şoferul a îndreptat ţeava armei către Grace.

— Ultimul avertisment, bă. Am început să mă enervez. Dă-te deoparte, scapă cuţitele şi cară-te.

Primul i-a reacţionat subconştientul. O ameninţau pe Grace, iar lecţiile date de Joe Poesy au preluat controlul. În doar cu puţin mai mult de o secundă a tras cele trei pumnale, aruncându-le în succesiune rapidă. Tot ce învăţase de la Joe se regăsea în aceste trei aruncări precise.

Mai întâi l-a doborât pe şofer, apoi pe matahala ce o ţinea pe Grace.

Al treilea, cel mai micuţ, abia începea să reacţioneze când ultimul pumnal, Fairbairn-Sykes, i-a pătruns în spinare. Lama lungă i-a perforat inima şi a căzut cu sângele curgând din rana mortală.

Grace a gemut, terorizată, şi a alergat în braţele lui.

— Am crezut că vor să mă...

— Ştiu. E OK. Să plecăm imediat de aici.

Se duse să-şi recupereze pumnalele, apoi a luat-o de mână.

— Haidem.

— Cum? Cu ce? Nu putem continua aşa. Sunt terminată. Abia mai pot să mă ţin pe picioare.

Ryder îi arătă camionul.

— Avem transport. Ăştia nu mai au nevoie de el.

S-au urcat în cabină. A pornit motorul şi a reglat încălzirea la maximum. Apoi a demarat, îndreptându-se spre sud.

— Vom merge pe drumuri lăturalnice. N-aş crede că au făcut blocaje pe şosele, nu pe o vreme ca asta.

— John-Wesley trebuie să ne schimbăm în haine uscate şi să găsim ceva de mâncare.

— Ştiu. Te duc acasă.

— Oh.

Rămase tăcută un timp, gândindu-se.

— I-ai ucis pe oamenii ăştia trei care ne-au atacat, spuse pe un ton neutru, ca şi cum ar fi fost în şoc.

— Primul dintre ei te-ar fi împuşcat, şi, oricum, ştii ce voiau. Nu puteam să stau şi să permit să se întâmple aşa ceva.

— Mulţumesc, John-Wesley.

Buzele îi erau în continuare reci şi albastre, dar a încercat să zâmbească. El a sărutat-o.

— N-ai pentru ce.

— Dar poliţiştii? Ne vor căuta.

Făcu o pauză ca şi cum s-ar fi gândit, apoi zâmbi.

— Aa, da. Deja ne caută. A fost autoapărare. Ştiu. Tu mă apărai, iar ei erau gata să te omoare. Ceilalţi poliţişti, cel pe care l-ai ucis acasă la tata şi detectivul pe care l-ai rănit în umăr, au fost tot autoapărare.

— Da a fost.

Ea îşi întoarse capul şi-l privi dintr-o parte.

— N-ai să laşi să mi se întâmple ceva, nu-i aşa?

— Am să am grijă de tine, jur.

— Te iubesc, John-Wesley.

— Şi eu, Grace, zâmbi fericit Ryder.

Călătoria până la New Orleans a fost lipsită de evenimente. Ploaia a continuat să cadă în valuri, iar traficul era redus pe drumurile lăturalnice. La cinci mile de destinaţia lor, au abandonat camionul într-o carieră părăsită şi iau dat foc. Mai erau şi alte epave care împânzeau locul, iar Ryder se îndoia că după ce urmele de arsură vor fi înlocuite de rugină, poliţia îi va acorda vreo atenţie.

Au mers pe jos aproape două ceasuri şi aproape că au fost dezamăgiţi când au ajuns lângă ferma lui Daniel Poesy, căminul lui Grace. Locul era pustiu, toate urmele crimei dispăruseră. Uşa de la intrare era încuiată, dar Grace a găsit o cheie sub o anumită piatră şi au intrat. Ryder a pornit centrala de încălzire cu petrol şi a avertizat-o să nu aprindă nicio lumină.

— Ar putea să treacă pe aici vreo patrulă de rutină. Dacă văd lumină, vor şti că ne-am întors.

Grace şi-a scos hainele şi s-a înfăşurat în prosoape şi pătură.

— N-am să aprind nicio lumină. Camera tatălui meu este cea de sus, din capul scării. Schimbă-te în ceva uscat, cât încropesc eu ceva de mâncare.

— El. Ăă... nu se va supăra.

Privirea ei a devenit sobră.

— Deloc.

Casa s-a încălzit repede. Ryder a găsit o bluză, pantaloni şi un tricou în dormitorul lui Daniel. Când a coborât scările, ea încălzise deja o tocană de vită, după care au băut şi câteva căni cu cafea fierbinte. Sătul, Ryder se simţea ca şi cum ar fi câştigat un milion de dolari. Dar era obosit, mai mult decât fusese vreodată.

— Grace, îmi pare rău. Nu mai rezist să stau treaz. Te superi dacă mă culc pe canapea?

— Îţi aduc o pătură.

A adormit înainte ca ea să-i aducă pătura şi să-l învelească. Apoi s-a dus în camera sa şi a încercat să adoarmă şi ea. Însă a plâns. Pentru tatăl ei, pentru unchiul Joe şi pentru nenorocirile care au transformat un om bun şi tânăr, John-Wesley Ryder, într-un ucigaş. Înainte de miezul nopţii extenuarea a doborât-o şi pe ea şi a adormit. Ryder s-a trezit de câteva ori, dar nu se auzea decât vântul şi ploaia grea, continuă, care amintea tuturor de duritatea naturii. Chiar şi aşa, a privit pe fereastră ca să verifice. Curtea era liberă, dar s-ar fi putut să fie Dubois.

Când, în sfârşit, s-a trezit, se luminase de ziuă. Zgomotul ce-l deranjase era un motor care se apropia. S-a dat aproape de fereastră pentru a arunca o privire. Ploaia continua să cadă, peisajul de ţară era cufundat în ceaţă, iar vizibilitatea ceva mai mare de 100 m. Maşina a oprit la oarecare distanţă, ascunsă pe jumătate în ceaţă. O siluetă a ieşit afară. Şi, cu un şoc, l-a recunoscut pe Dubois păşind spre fermă şi ţinând în mână un shotgun cu pompă.

Nu era timp de pierdut şi a sprintat în susul scărilor, în dormitorul lui Grace. A scuturat-o de umăr până ce a făcut ochii mari.

— Ce-i?

— E aici. Dubois.

Trupul ei s-a contorsionat în teroare.

— Trebuie să fugim!

— NU! Totul se termină aici, Grace. Nu mai fugim.

Fata era albă la faţă.

— Ne va ucide pe amândoi. John-Wesley, mi-e frică.

— Nu va ucide pe nimeni.

Reuşi să-şi controleze vocea încât să pară mai încrezător decât era.

— Îmbracă-te şi găseşte-ţi un loc în care să te ascunzi.

— Dar.

— Las-o-n seama mea.

Se răsuci pe călcâie şi alergă înapoi în josul scării. De lângă canapeaua pe care dormise a ridicat hamul cu cele trei pumnale de luptă, şi le-a pus pe trup, apoi s-a apropiat de fereastră. Dubois se afla la jumătatea distanţei faţă de casă, iar unica lor şansă era să-l ia prin surprindere. Tipul putea rămâne la distanţă şi să pompeze cartuşe până ce-i va face franjuri pe el şi pe Grace. Doar dacă nu ştia că ei sunt aici, iar asta era doar o verificare de rutină.

Vocea i-a răzbătut prin ceaţă.

— Voi, ăia din casă! Ieşiţi afară, sau încep să trag!

De unde ştia că ei sunt înăuntru?

Într-o fracţiune de secundă a înţeles. Boilerul încălzirii centrale trebuie să fi trimis fuioare de fum în vânt, făcând evident faptul că locul era ocupat. Dubois ştia că ei sunt acolo, ştia că poate arunca pumnalele cu o precizie devastatoare. Era avertizat şi nu le va permite să se apropie de el.

Cum să o salvez pe Grace din mâinile măcelarului acesta sângeros?

Şi i-a venit o idee, una disperată. A alergat în bucătărie de unde a înşfăcat un cuţit lung, apoi s-a uitat din nou pe fereastră. Locotenentul se oprise la 20 m de casă. Îşi imagina că la această distanţă de pumnalele de combat e în siguranţă.

— Ştiu că sunteţi înăuntru! Ieşiţi afară! Aveţi un minut. După aia, încep să trag. Grace Poesy şi John-Wesley Ryder, dacă vă predaţi, vă duc la New Orleans şi lămurim întreaga situaţie.

Mincinosul! În clipa când ne vede va deschide focul. Probabil va susţine că a fost autoapărare, că am încercat să-l atacăm şi n-a avut de ales. Individul este un mincinos, un violator şi un ucigaş.

I-a luat doar câteva secunde să se pregătească. Când a deschis uşa, ţinea în mână, bine la vedere, un cuţit. Dubois a îndreptat shotgunul spre el, şi şi-a expus dinţii într-un rânjet de triumf.

— Chiar la timp, Ryder. Pune cuţitul jos. Unde-i fata?

Nu a lăsat cuţitul.

— A plecat.

— Nu te cred, amice. E sus. I-ai tras-o?

Se străduia să-şi stăpânească furia.

— Ţi-am spus că nu e aici.

— Am să verific singur. Ţi-am spus să laşi cuţitul. N-am să mai repet.

Ryder a aşteptat câteva secunde apoi a deschis palma. Cuţitul cel lung a căzut, iar Dubois a dat din cap.

— Ăsta era primul lucru care trebuia făcut. Acum spune-i fetei să iasă afară cu mâinile ridicate.

— Ţi-am spus că nu e aici.

— Vrei metoda cea grea? oftă poliţistul. OK, o pot face şi aşa.

A îndreptat shotgunul spre fereastra dormitorului şi a apăsat pe trăgaci. Sticla s-a spart în mii de fragmente zornăitoare. Înăuntru, Grace a ţipat.

— Ştiam eu, a chicotit Dubois.

A ridicat vocea, strigând:

— Grace Poesy, vino aici. Nu mă face să vin eu trăgând. N-o să-ţi placă.

Ryder a ridicat mâinile la vedere ca să arate că el nu este o ameninţare.

— Locotenente, pe mine mă vrei. Ia-mă şi las-o în pace.

Vezi să nu. Veniţi amândoi cu mine. Alege, puştoaico.

Ceva din calmul neobişnuit al lui Ryder i-a dat de gândit poliţistului care a observat şi hamul prins pe trupul său. Două pumnale se aflau încă în teci, iar al treilea era jos unde-i dăduse drumul. Atunci s-a liniştit.

— Gata. Timpul a expirat. Cum să fie?

Poliţistul nu a observat că cuţitul de pe jos era unul de bucătărie. Pumnalul Fairbairn-Sykes era pitit la centura pantalonului, la spate, pe sub tricou. Pentru scoaterea lui era nevoie de o secundă, timp în

care Dubois îl putea împuşca. Dar n-avea de ales. Era sub presiune; poliţistul tocmai se pregătea să-l împăneze cu plumbi. I se vedea în ochi pofta de sânge şi nerăbdarea. Apoi, va năvăli în casă, şi va urma Grace. Şi-a flexat degetele, gata să apuce pumnalul.

Am să i-l arunc în inimă. Copoiul e destul de aproape. Pot să o fac.

Dar chiar atunci uşa s-a deschis şi Grace a ieşit afară. Totul s-a petrecut parcă cu încetinitorul. A revăzut acest moment luni şi ani de-a rândul, întrebându-se dacă ar fi putut face altfel. Dubois a zâmbit ridicând shotgunul.

— NU! a răcnit Ryder.

A fost ca şi cum încerca să se împotrivească unei furtuni. Ea a mai făcut un pas. Poliţistul a apăsat trăgaciul, iar Grace a fost îmbrâncită spre spate, izbită de împuşcătura fatală. Grupul de proiectile i-a deschis abdomenul, şi a căzut într-o spulberare de sânge şi fragmente de ţesuturi. Mâna lui Ryder a apucat pumnalul şi când Dubois rotea Remingtonul spre el, a aruncat Fairbairnul. Acesta se rotea încă prin aer, când a aruncat şi KA-BAR-ul. Cu două pumnale de combat înfipte în piept, Dubois a împietrit, după care a scăpat shotgunul. Privea cu ochii plini de teroare cum Ryder scoate al treilea pumnal, Applagate-Fairbairn, se opreşte o secundă, apoi îl aruncă.

Detectivul s-a înecat cu pumnalul înfipt în gât. A încercat să scoată lamele din trup, în timp ce viaţa îl părăsea. Ryder a luat puşca, şi după o clipă, Dubois şi-a dat ultima suflare.

S-a repezit spre locul unde căzuse Grace. Aceasta murise înainte de a şti ce a lovit-o. Ploaia continua să cadă, iar lacrimile lui se amestecau cu sângele ei. A îngenuncheat lângă cadavru, scoţând gemete de disperare. Nu se putea mişca de lângă ea. A rămas aşa întreaga zi, îngenuncheat sub ploaie, până la căderea nopţii. Atunci s-a ridicat. Mai întâi a săpat un mormânt şi a îngropato pe fata pe care a iubit-o şi a protejat-o. Dar nu şi atunci când ar fi contat cel mai mult. După ce a aruncat şi ultima lopată de pământ peste mormânt, s-a ridicat şi a spus rugăciunile pe care tatăl său i le băgase în cap cu forţa.

Le-a spus pe toate, cu excepţia vorbelor din Vechiul şi Noul Testament, iar când au apărut zorile, s-a oprit, conştient că mai are şi altceva de făcut. Mai întâi, a târât trupul lui Dubois în maşina nemarcată cu semne oficiale, şi a condus-o până la cimitirul de maşini din vechea carieră. Acolo a abandonat maşina şi i-a dat foc. Apoi a mers înapoi la ferma Poesy, a stropit interiorul casei cu gazolină şi a aruncat un chibrit aprins. Deşi saturat de apa de ploaie, lemnul s-a transformat rapid într-o mare de flăcări.

Ploaia continua să cadă în valuri, iar el simţea că Dumnezeu îl pedepseşte astfel pentru că nu a reuşit să o protejeze pe fata pe care a cunoscut-o şi a iubit-o o perioadă atât de scurtă de timp.

Atunci a luat hotărârea să meargă undeva unde nu ploua atât de mult. California părea a fi o idee bună, aşa că a dat drumul la pas.

CAPITOLUL 5

Noian l-a ascultat explicând cum au hotărât împreună, Navy Chief Frank Callahan şi fiul său din FBI să-şi spele numele. Condiţia a fost înrolarea sa în Navy.

După ce a terminat de vorbit, Ryder a plecat capul, plângând. L-a lăsat în pace şi a plecat într-o patrulare în zona din jurul lor, ca să verifice dacă nu cumva în cursul nopţii ostilii s-au strecurat pe-aproape de ei. Şi i-a acordat lui Ryder şansa de a se recupera fără să se simtă stânjenit. Deşi nu rămăsese singur. Fata, Riana, a rămas aproape de el, cu o mână pe braţul său pentru a-l linişti.

În toată zona nu se vedea nici o singură mişcare, nicio prezenţă umană, aşa că s-a întors la John-Wesley şi fată.

— Au plecat în direcţia Turciei. Îi urmărim şi vom vedea dacă îi putem prinde între noi şi Will.

Ryder îşi ridică spre el ochii tulburi şi înroşiţi.

— Da, sigur. Îmi pare rău de asta, Boss. Cred că acesta e încă un motiv să mă elimini.

Nu i-a răspuns imediat.

John-Wesley a iubit-o pe fata aceea cu o pasiune care l-a făcut să-şi pună repetat viaţa în pericol pentru a o proteja. Până la urmă, a eşuat. Asta explica multe, mai ales motivul pentru care îi era atât de dificil să-şi facă relaţii cu femeile. Pur şi simplu simţea nevoia să aibă grijă

de ele. Să le protejeze de gunoaie ucigaşe precum poliţistul Dubois, şi să le pună la adăpost de lucrurile rele. Nu că asta îi scuza obiceiul de a nesocoti ordinele, dar explica multe.

Nu era un om rău, cel puţin nu moralmente. Nici că ar fi fost un SEAL slab. Doar că Noian nu avea nevoie de un operator care doar să nu fie rău.

Avea nevoie de unul care putea să respecte sistemul de comandă, capabil să execute ordine şi să acţioneze conform acestor ordine. Dacă nu o făcea, mai devreme sau mai târziu, îşi va lăsa camarazii descoperiţi inamicului care ar fi tras asupra lor. Nu ştia cum să-i răspundă lui Ryder, aşa că a lăsat-o baltă.

— Vom relua discuţia mai târziu. Trebuie să ne mişcăm repede ca să-l prindem pe Abdullah, dar ce facem cu fata? Nu ştiu dacă poate ţine pasul.

— Am să pot.

Ascultase totul, iar pe chip avea o expresie dură, hotărâtă. Genul acela de expresie care spunea că ar fi gata să treacă şi prin iad, numai să scape de arabi. Noian a impus un ritm rapid. Trebuiau să recupereze o distanţă foarte mare. Capcanele solului au devenit mai vizibile abia când soarele a coborât spre orizont. Acum puteau vedea obstacolele din cale şi au început să alerge cu grijă, evitând gropile, bolovanii instabili şi locurile unde poteca trecea periculos de aproape de marginea crestei. Unde un om putea cădea sute de metri către

moarte, dacă nu era atent.

A permis câte o pauză la fiecare oră. Două sau trei minute pentru o gură de apă şi puţină odihnă picioarelor trudite. De fiecare dată când se odihneau, fata cădea jos, extenuată, ca şi cum nu se va mai ridica nicicând. Dar era în picioare odată cu ei şi alerga. Noian se întreba cât o costa efortul. Toţi erau transpiraţi, cu muşchii şi trupurile torturate de durere. Nu era altă cale de a-l ajunge pe Prinţul Abdullah, de a-l împiedica să se întâlnească cu mullahul. Pentru ca apoi să facă transferul de bani care ar declanşa misiunile mortale ale sinucigaşilor cu bombe.

Până la prânz, s-au apropiat la câţiva kilometri de punctul de blocaj al lui Will Bryce.

Dacă nu dăm de ei cât mai curând, i-am pierdut.

Ca şi cum ar fi răspuns acestui gând, radioul a bâzâit.

— Aici Bravo 1. Spune.

— Bravo 2, care e situaţia?

Făcu un mic calcul.

— Cam şase klicks la sud de voi. Vreun semn de la ţintă?

— Ăă, da. Am făcut apelul ca să te avertizez. Bastardul ştie că suntem aici. Nu ştiu cum. Poate că nişte păstori nomazi ne-au văzut şi i-au spus. Sau poate că are o dronă pe sus.

Noian a ridicat automat privirea, dar bineînţeles că nu a văzut nimic pe sus. Ideea că nişte terorişti arabi ar putea avea acces la

drone nu era chiar nereală, dar nu ar fi irosit una doar ca să uşureze trecerea frontierei turcosiriene. Ei n-ar fi făcut nimic care să atragă atenţia turcilor sau a oricui altcuiva din forţele aeriene ale Coaliţiei. Trebuie să fi fost nişte păstori.

— Nu e nicio dronă. Careva v-a observat. În ce fel afectează ambuscada?

— Ăă... uite cum stă treaba, Boss. S-au oprit la marginea unui platou larg, iar noi suntem în partea cealaltă. În orice clipă vor porni în direcţia noastră, chiar dacă ar încerca să ne ocolească. Problema este că tot nu ştim care-i Abdullah, sau dacă măcar se află printre ei. Probabil că-şi vor schimba direcţia înainte de a se apropia de noi şi-l vom rata. Situaţia nu e bună.

— Am înţeles. Uite cum facem. Vom ajunge pe platou cât de repede putem. Menţineţi-vă poziţia, nu deschideţi focul, doar staţi cu ochii pe ei până ajungem noi. Venim şi hotărâm când avem contact vizual.

Se gândi un moment.

— Încă ar fi mult mai simplu dacă am solicita un atac aerian. Trebuie să fie pe-aici măcar un avion amic care să ajungă la timp. O singură rachetă Hellfire şi sunt prăjiţi cu toţii.

— Aş vrea eu – spuse oftând. Dar nu putem fi siguri că este acolo. Dacă lansează o rachetă asupra lor, cum vom şti dacă a fost şi Abdullah? Ar rămâne doar o grămadă de bulendre arse şi urme de ţesuturi însângerate. Nu putem folosi nici măcar analiza ADN, aşa

cum am făcut cu Osama, pentru că nu avem mostre de ADN cu care să o comparăm. Tot ce avem este fotografia pe care ne-au dat-o, iar ca să confirmăm ţinta, trebuie să fie întreagă.

— Roger. O s-o facem prin metoda mai dificilă.

— Ca întotdeauna – a chicotit.

— Imediat ce-l avem în obiectiv, dau semnalul, iar tu începi să tragi. Asta ar urma să-i ţină pe loc, iar noi vom putea să-i pigulim cât încă se mai află în teren deschis.

— Planul e bun, a replicat Bryce. Doar că ei sunt o grămadă, iar noi doar doi. Dacă se folosesc de teren, pot să ne învăluie... şi am pus-o.

Altfel spus, Will şi Vince mor, Abdullah trece mai departe, şi Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

— Vom ajunge la timp.

Trebuie să ajungem.

— Mda. Încă ceva, Ryder mai e cu tine?

— Afirmativ.

— E omu' cu Biblia. Zi-i să spună o rugăciune.

— Să se roage? Pentru ce?

— O rugăciune ca să-l radem pe Abdullah, dacă mai este cu ei. Că dacă nu e, nici nu vreau să mă gândesc la ce va urma.

— Nici eu. Bravo 1 terminat.

Au început să alerge. Fusese greu şi mai înainte, cărându-şi armele şi echipamentul pe terenul atât de accidentat că ar fi făcut şi o capră

să se plângă. Dar nici nu se putea compara cu ritmul accelerat; alergau, uneori împiedicându-se, cu muşchii arzând, cu plămânii plini de praf gata să explodeze, doar voinţa de fier făcându-i să continue. Dacă nu ajungeau pe poziţie înainte ca gaşca lui Abdullah să o şteargă din loc, va fi un masacru în patru dintre marile capitale ale lumii. Occidentul va fi în haos. S-ar putea prăbuşi guverne. Nu se putea permite să se întâmple aşa ceva.

— Mai repede! a mârâit către Ryder, care o ajuta pe fată să se ridice după ultima cădere.

Ritmul de alergare îi solicita din plin puterile şi era aproape terminată.

— Suntem contratimp, John-Wesley, şi dacă nu ne încadrăm, vor muri o mulţime de oameni.

— Ştiu, a răspuns mormăind, dar ea are nevoie de ajutor. Vrei să o abandonez?

Răspunsul corect ar fi fost „Da, las-o aici". Dar nu erau barbari, precum islamiştii, aşa că i-a dat singurul răspuns posibil, „Nu".

Noian alerga în frunte; răsuflarea îi usca plămânii, pieptul îl durea, muşchii picioarelor îl ardeau ca în flăcări. Dar continua să alerge, ignorând durerea, ignorând agonia încercărilor de a respira aerul rece, rarefiat. Alerga pentru că se luau la întrecere cu moartea. Iar dacă nu ajungeau la timp, moartea şi-ar fi luat tributul din plin.

După primul sfert de ceas, s-a oprit copleşit de durere, iar mintea i-

a intrat într-un fel de fază de visare. Se gândea la orice şi la toate, la copiii săi, la timpurile bune când familia era încă împreună. La fetele pe care le-a cunoscut, la căldura şi moliciunea pielii lor, mirosul trupurilor şi excitarea când petreceau împreună nopţi de pasiune.

Ryder s-a împiedicat la câţiva metri în spate, dar fata şi-a recăpătat ceva din putere şi nu-l mai încetinea chiar atât de mult. El se întreba de unde mai găsea rezervele de tărie, dar nu era greu de ghicit. Când alternativa este moartea, oamenii găsesc rezerve pe care nici nu-şi dau seama că le au.

Noian a ridicat privirea când Ryder a strigat:

— Boss, ostili drept în faţă!

S-a oprit atât de brusc, încât picioarele nu au mai putut compensa mişcarea şi a căzut. Căderea l-a salvat. Gloanţele unei rafale de armă automată au vâjâit prin aer exact prin locul unde se aflase cu o secundă mai înainte. S-a rostogolit într-o adâncitură îngustă din pământ. Ryder se afla deja în spatele unei grămezi de bolovani, ripostând cu furie, iar fata era îngrămădită în spatele său. În timp ce Noian era distras de starea sa de visare, Ryder rămăsese atent, supraveghind terenul din jurul lor. A strigat avertismentul şi a ripostat cu foc de acoperire pentru a distrage inamicul de la Noian care se străduia să rămână viu.

Ştia ce s-a întâmplat. Abdullah anticipase mişcarea. S-au lăsat văzuţi de Bryce, apoi s-au retras pentru a-i aştepta să vină pe Noian şi

Ryder ca să-i doborî cu foc concentrat. Iar ei au căzut în capcană. A scos luneta carabinei ca să cerceteze inamicul din faţă, blestemându-şi prostia. Veniseră aici ca să-l prindă pe prinţ într-o ambuscadă. În schimb, islamiştii au întors situaţia în favoarea lor. În curând, vor încerca să-i învăluie prin flancuri, după care vor ataca cu armele dezlănţuite. A încercat să fixeze carabina între două pietre pe o bucată de material textil din haina sa, dar până să apese pe trăgaci, au dispărut. Un chip s-a arătat iarăşi la doar câţiva metri depărtare şi numai pentru o clipă. A tras o rafală şi a dispărut din nou. Ostilii erau aproape imposibil de nimerit, aşa că, din nou, puterea şi acurateţea carabinei Barrett erau inutile. Avea nevoie de un plan B... repede.

Noian a privit în jur şi l-a văzut pe Ryder culcat, trăgând trei focuri rapide, apoi pitindu-se la loc pentru că riposta a fost dură, gloanţele lovind peste tot în jurul său. Foloseau o mitralieră, probabil una rusească PK, sau ceva similar. Cartuşe de calibrul 7, 62 mm în benzi de câte o sută. O grămadă de plumbi... mai ales dacă te aflai la primire.

L-a strigat pe Ryder, care se afla la cinci metri de el.

— John-Wesley, nu putem rămâne aici.

— Da, vin prin flanc. Vreo idee, Boss?

— Acoperă-mă, eu mă dau înapoi şi apoi vin lângă tine în spatele bolovanilor. O să facem ceva să ieşim de aici.

— Am înţeles.

Din spatele stâncilor a apărut carabina de asalt a lui Ryder. Era

îndreptată în direcţia aproximativă a inamicului şi a golit o magazie întreagă. Gloanţele şuierau prin aer. Nu a nimerit pe nimeni, nimeni nu a ţipat, niciun trup nu a căzut la pământ. Dar Noian a profitat de focul de acoperire ca să se târască repede şi să se alăture lui Ryder. Imediat l-a apelat pe Will.

— Aici Bravo 1. Suntem în partea de sud a platoului, prinşi sub foc intens. Menţine poziţia până ce facem ceva să ieşim din situaţia asta.

— Auzim focurile de armă. Se pare că acolo aveţi parte de un război. Să vă dăm o mână de ajutor?

— Negativ. Ne descurcăm singuri. Trebuie să rămâneţi unde vă aflaţi în caz că Abdullah încearcă să se strecoare pe lângă voi. Noi nu ştim cu ce ne confruntăm. Ar putea fi doar o diversiune.

— Roger. Stăm pe loc. Noroc.

— Şi vouă. Noian, terminat.

Pe când Ryder mai trăgea câte un foc ocazional, doar ca ei să ştie că încă mai sunt aici, Noian a început să examineze minuţios terenul din jurul lor. A cercetat în faţă, pe flancuri şi în spatele lor. A găsit ce voia, dar tot ar fi fost aproape imposibil. Chiar şi aşa, o şansă minimă este totuşi o şansă. Un canal îngust săpat în stâncă, probabil făcut de un torent preistoric din vremile când zona era acoperită de ape; avea mai puţin de jumătate de metru lăţime şi adâncime. Era atât de puţin adânc încât era imposibil să nu fie văzut atunci când se va târî prin el. Abia când va ajunge la capătul său, va fi ieşit din raza de vedere a

inamicului. Mai important, era faptul că mai exista un canal îngust care urca pe panta abruptă. Dacă l-ar fi putut străbate, sus ajungea la un fel de raft de stâncă, de unde îi putea domina pe inamici, folosind-o pe Barrett în scopul pentru care a fost concepută.

Dacă ajungea acolo, poate că ar fi fost posibil să-l identifice pe Abdullah, dacă era acolo... şi să-l ucidă, în sfârşit un succes al misiunii. Mai erau şi alţi ostili cu care se confruntau, dar era mai mult ca sigur că vor abandona lupta, dacă liderul ce-i plătea ar fi fost doborât. Era un risc să se târască prin această porţiune de teren, expus focului inamic, dar nu avea de ales. Era acum-ori niciodată. Se tupilă lângă Ryder. Fata şedea alături, pe pământ, cu braţele în jurul genunchilor şi cu ochii închişi. Era în prag să clacheze. În ultimele ceasuri avusese parte de mai multă durere şi caznă decât în întreaga ei viaţă.

— John-Wesley, mă duc acolo sus, şi nu pot folosi Barrett din mişcare.

Arătă spre versant, iar Ryder rânji văzând direcţia în care voia să plece.

— N-ai să reuşeşti, LT, e imposibil. Trebuie să ne gândim la altceva.

— Nu există altceva. Continuă să tragi. Eu am plecat.

Se îndepărtă de stânci târându-se pe burtă. Reuşi să ajungă la jumătatea pantei înainte de a fi observat şi gloanţele au început să ciobească pietrele din jurul său. Pe ultimii metri s-a târât şi mai repede lipindu-se cât putea de bine de stâncă. Canalul de care avea

nevoie ca să urce îl va lăsa cam expus inamicului, deşi sub un unghi de tragere mai dificil. Tocmai îi mulţumea lui Dumnezeu că în grupul de arabi nu se afla şi un lunetist, când un glonţ l-a izbit în vesta de protecţie. Se înşelase referitor la lunetist. Viteza şi vesta antiglonţ erau tot pe ce se putea baza.

A început să urce şi alte două gloanţe l-au lovit în vestă, scoţându-i aerul din plămâni. Barrett era grea şi stânjenitoare, dar dacă reuşea, carabina ar fi reprezentat diferenţa dintre supravieţuire şi moarte.

Şi mai multe arme l-au luat drept ţintă, gloanţele spulberând ţăndări de stâncă, iar el a ştiut că şi ei au ajuns la aceeaşi concluzie. Barrett era principala ameninţare. Se trăgea continuu asupra sa. Două gloanţe i-au lovit casca, iar impactul aproape că l-a făcut knock out. Şi-a mutat capul niţel ca să evite următorul glonţ ce a împrăştiat frânturi de piatră răpăind pe casca de kevlar. Ceva i-a sfâşiat cracul pantalonului şi i-a ras o fâşie de piele de pe picior. Era plumb, un ricoşeu. Şi se afla abia la jumătatea drumului.

A continuat să urce târându-se şi mai repede, prin forţa braţelor, ştiind că ar putea muri dacă mai pierde mult timp pe această pantă. Alt glonte a lovit casca. Apoi a răcnit şi aproape că s-a rostogolit când un plumb fierbinte l-a lovit în braţul stâng. A reuşit să se agaţe cu braţul drept când şi-a revenit din şoc. Continuă să se târască încet în susul pantei, pentru că Ryder trăgea făcând ca toţi dracii. Ieşea de la adăpostul stâncilor trăgând sălbatic asupra inamicilor, apoi se pitea

din nou în timp ce furtuna de gloanţe se abătea iarăşi asupra sa.

Privi în sus; aproape că a ajuns. Aproape. Încă trei metri şi va fi la adăpost de vârtejul de gloanţele trase de inamic. Să o pună pe Barrett în poziţie şi poate că ea va trage un foc asupra ţintei principale, Prinţul Khalid bin-Abdullah. A pus mâna pe marginea superioară a stâncii şi s-a crispat din cauza durerii iradiate din rană. O ignoră şi, centimetru cu centimetru, şi-a tras trupul în sus, oprindu-se chiar sub creastă, epuizat şi gâfâind. Simţi un sentiment copleşitor de uşurare. Reuşise să ajungă aici viu... dar o umbră l-a acoperit.

Un arab îi ţintea pieptul cu un AKM.

— Sunt Prinţul Khalid bin-Abdullah.

Şi nu era singur. În spatele său era un om înarmat şi el cu un Kalaşnikov de asalt. Noian era doar pe jumătate ieşit din nişa stâncoasă, iar masiva

Barrett o avea la spate. Pistolul era în tocul de la coapsă şi nu avea nicio şansă să-l scoată înainte de a fi ciuruit de gloanţe. Împietrit, a înţeles că nu mai are nicio şansă. Focurile de jos încetaseră; probabil că Ryder rănit grav sau chiar mort. Sau poate era luat prizonier, dacă arabii îl înconjuraseră. Pentru fată moartea era preferabilă capturării.

Se uită în ochii necruţători ai omului care finanţa teroarea mondială, arabul care a trimis zeci de copii-sinucigaşi care să se arunce în aer în numele lui Allah al lor. Tot ce a văzut era Moartea care îl privea. Aici se sfârşea totul.

— Cred că tu mă vânezi pe mine.

— Te vânează o grămadă de oameni.

O umbră de zâmbet i-a încreţit buzele.

— Adevărat. Şi ca toţi ceilalţi, ai dat greş. Dacă vrei să te rogi Dumnezeului tău, acum e momentul potrivit

Omul era mulţumit de el; l-a ignorat şi şi-a petrecut ultimele clipe de viaţă căutând o soluţie de salvare.

M-aş putea năpusti înainte, spre ei, în care caz m-ar ucide înainte de a face mai mult de un pas. Sau înapoi, iar ei m-ar ciurui cu gloanţe. Deci, aş fi tot mort. O şansă la un milion să pot scoate pistolul şi să trag câte un foc în fiecare. Primul în Abdullah.

Se mişcă imperceptibil... dar i s-a răcnit comanda:

— STOP!

A răspuns, pentru a câştiga câteva secunde preţioase. Câteva secunde în plus pentru el însemnau secunde în minus pentru ei.

— Auzi, băi, dihanie, alunec pe creasta asta. Dacă nu cobor pe lespede, n-o să mai ai plăcerea să mă execuţi.

Prinţul zâmbi şi mai larg.

— Aşa că am să am parte de plăcerea de a scăpa lumea de un american enervant.

— Mda, pricep.

În timpul schimbului de replici, a mai înaintat puţin. Câteva fracţiuni de secundă şi aproape că a ajuns pe stâncă. Ceea ce însemna

că acum avea mâinile libere, pentru că nu mai trebuia să se ţină de creastă. Se încordă, gata să se avânte în atac.

Sigur, mă vor face sită înainte de a reuşi să mă apropii de ei, dar vor face la fel şi dacă scot arma. Nu e loc de gândire, aşa că... bagă.

Încă câţiva centimetri, iar arabii erau relaxaţi, convinşi că sunt stăpâni pe situaţie. Ţevile armelor au coborât o clipă, iar el a mai câştigat o secundă preţioasă. Exact timpul necesar pentru a scoate pistolul şi să ochească. Prinţul s-a încruntat la el, ca şi cum nu se putea hotărî în care parte a trupului să-i trimită prima rafală. Încă o fracţiune de secundă câştigată. Avea nevoie doar de o diversiune. Ceva care să-i facă să întoarcă capul măcar o clipă, dar prinţul a scuipat o comandă şi şansele sale au picat la aproape zero.

— Îngenunchează.

Când am să fiu jos, el o să vină în spatele meu şi o să-mi bage un glonţ-n ceafă.

Fără a avea nimic de pierdut, s-a conformat. Şi-a îndoit genunchii pe când se apleca, apoi s-a destins şi s-a aruncat pe creastă dintr-o singură mişcare. A scos pistolul şi l-a dus în faţă gata să tragă. Reacţia lor a fost rapidă şi al doilea arab s-a mişcat cu viteza unui şarpe. Într-o singură mişcare fluidă a sărit în faţa şefului său cu arma ridicată.

O apăsare pe trăgaci şi gloanţele au spulberat ţăndări din stâncă. Dar Noian deja îşi descărca Sig-ul în el. Arabul nu purta vestă antiglonţ şi trei dintre gloanţele trase precipitat l-au lovit în piept.

Dar nu a căzut şi a continuat să tragă. Noian n-a mai avut de ales şi s-a lăsat să cadă pe spate peste creastă. Cu mâna stângă s-a agăţat de un afloriment aflat la un metru mai jos, oprindu-şi alunecarea la vale.

A aşteptat – în timp ce se auzeau nişte paşi ce veneau către el – cu pistolul aţintit în sus. De după creastă a apărut o ţeavă de armă, apoi şi faţa unui om. Verifica dacă Noian era mort. A făcut ochii mari când l-a văzut sub el, şi a dat să mişte ţeava armei. Prea târziu; Sig a tras de două ori. Ambele gloanţe l-au izbit în faţă, penetrându-i creierul. Noian s-a dat puţin într-o parte pentru că trupul lipsit de viaţă a alunecat peste margine, căzând pe lângă el. Dar mai era un ostil rămas, aşa că a vizat peste creastă, cu pistolul în căutarea ţintei.

Însă prinţul Abdullah dispăruse.

Exista doar o singură cale pe care ar fi putut pleca, o trecere îngustă printre stânci, aşa că a alergat într-acolo. După ce a sprintat prin trecătoare, de cealaltă parte a trebuit să se arunce la pământ pentru că o rafală de foc automat a trecut pe lângă el. Nu era Prinţul Abdullah. O potecuţă ducea în josul pantei către un drum, pe care aştepta un Mercedes G-wagon de teren. Abdullah se urcase în scaunul de la volan, în timp ce un alt arab care se afla lângă vehicul trăgea asupra lui Noian. Distanţa nu era mai mare de 50 m, cam mult pentru un pistol Sig, nu însă şi pentru o carabină Barrett. Nu era timp pentru vreo manevră elaborată. Prinţul a pornit motorul, iar Noian a sprintat, trăgând repetat. Arabul cu AKM a căzut la pământ, dar

Abdullah a călcat până la podea acceleraţia şi Mercedesul a demarat în trombă. Noian a mai reuşit să tragă două focuri şi magazia pistolului s-a golit.

Şi-a luat carabina Barrett de la spate, s-a lungit pe pământ, luneta a vizat vehiculul ce se îndepărta şi a apăsat pe trăgaci. Glontele a trecut prin geamul din spate, a traversat interiorul vehiculului şi a făcut o gaură în parbriz. A ratat. Poate că a pârlit niţel din părul Prinţului, apoi vehiculul a intrat într-un viraj. Noian a alergat după el, dar când a ajuns la curbă, a văzut că drumul cobora în continuare panta sinuos ca un şarpe, iar vehiculul dispăruse.

La doi kilometri depărtare era frontiera cu Turcia. Nu a luat-o pe drumul pe care Bryce şi Merano aşteptau în ambuscadă, iar Noian nu putea solicita ca o naţiune membră NATO să execute un atac aerian.

Fuck!

Operaţiunea era un eşec total; totul a mers prost de când Ryder a nesocotit un ordin. A înţeles motivele pentru care a făcut-o, lupta sa epică împotriva poliţistului necinstit din New Orleans, dar... consecinţa a fost că nu a putut băga un glonţ în prinţul Khalid bin-Abdullah. Ceea ce însemna că sinucigaşii cu bombe îşi vor executa misiunile. Occidentul se va confrunta cu o catastrofă. Motivul lui Ryder era o explicaţie, nu însă şi o scuză.

Şi-a stors creierii pentru o idee de cum ar putea să-l stopeze pe sângerosul saudit, dar nu i-a venit niciuna... doar o durere de cap. A

scos radioul satcom şi l-a apelat pe Will Biyce ca să-i dea veştile proaste.

— S-a terminat Will. L-am pierdut. A dispărut cu o maşină în Turcia. Direcţia sud, facem joncţiunea, iar eu am să mă gândesc la următoarea noastră mişcare.

— Nu-i nicio şansă dacă mergem după el?

Bryce era la fel de îndârjit ca şi el. Ţinta a scăpat, mulţi oameni vor muri, iar mai devreme sau mai târziu tot ei vor trebui să reia operaţiunea de la cap. Dar după ce Occidentul va fi fost atacat dur.

— Nicio şansă. Avem nevoie de un vehicul, iar aici sus pe dealuri, tot ce putem spera este doar o capră rătăcită. Uită de vehicul, nu există miracole. Noi...

Se opri din vorbit la auzul unui zgomot de motor. Ceva venea spre el pe drumeag.

Ar fi posibil ca Prinţul Abdullah să se întoarcă? Nu, gagiul era acum departe. Dar nu a fost de capul lui, dacă au avut un SUV, poate că mai aveau încă cel puţin unul. Exista şansa ca vreo câţiva oameni de-ai lui să vină aici ca să mă ucidă. Mai întâi Ryder, şi acum eu, iar dezastrul nici măcar nu s-a dezlănţuit. Totuşi, o am pe Barrett care le poate face zile fripte.

— Will, vine ceva. Am să te apelez mai târziu. Bravo 1 terminat.

S-a adăpostit în spatele stâncilor şi a sprijinit carabina pe un mic bolovan, ca pe o platformă de tragere. Vehiculul încă nu a apărut la

vedere şi estima că mai avea cam juma de minut ca să se pregătească. Un singur SUV putea însemna vreo patru luptători. Nicio problemă pentru Barrett, aşa că a aşteptat, savurând şansa de a riposta. După aproape un minut, o camionetă Toyota Hilux albă a ieşit la vedere. Noian a ochit spre capul şoferului, invizibil datorită reflexiei razelor de soare pe parbriz, şi a aşteptat un moment. Primul foc trebuia să fie unul reuşit. Şoferul era ucis, camionul se oprea, iar ceilalţi nu aveau unde să se adăpostească.

În camionetă erau doi oameni, şoferul şi un pasager. Degetul a început să apese pe trăgaci, iar Toyota venea drept spre el. O ţintă uşoară. Continuă apăsarea pe trăgaci... şi s-a oprit şocat. Omul de la volan era John-Wesley Ryder.

Cristoase, aproape să-l omor!

A asigurat carabina şi s-a ridicat în picioare. Camioneta a oprit lângă el, iar SEAL zâmbea larg.

— Boss, m-am gândit că vrei să faci o călătorie.

I-au trebuit câteva cuvinte ca să-şi găsească cuvintele.

— Ryder, credeam că ai murit.

— Cine să mă omoare? Gaşca asta de jokey de cămile? Noo, nicio şansă, au lăsat doi oameni să păzească camioneta, aşa că m-am dat aproape şi i-am trimis pe amândoi în Paradis. Am luat maşina şi am aşteptat ascunşi la câteva sute de metri de aici. Când ceilalţi proşti s-au întors, n-au putut să o găsească. Apoi am văzut pe unu care fugea

ca toţi dracii. Cred că era Prinţul Abdullah. Conducea nebuneşte. I-au făcut semne să-i ia şi pe ei, dar i-a ignorat, aşa că s-au luat pe urmele lui. Cred că vor fi şucăriţi rău de tot când vor da ochii cu el.

Noian l-a bătut cu palma pe spate.

— Ai acţionat bine, Ryder. Ştii pe unde a luat-o Abdullah?

— Cum spuneam, l-am văzut cum conducea. Către Turcia.

— OK, o luăm din loc şi-i recuperăm pe Will şi Vince. Apoi plecăm după el. Avem o şansă, John-Wesley, una mică, ca să terminăm treaba asta.

S-a urcat în cabină, lângă Rana care s-a strâns la mijloc. Ryder a apăsat pedala de acceleraţie la podea şi a lăsat maşina să gonească pe drumeagul îngust. Erau din nou pe urmele monstrului.

Noian l-a contactat pe Bryce şi l-a pus la curent cu situaţia. După douăzeci de minute, i-au văzut pe cei doi SEAL traversând platoul, apoi s-au urcat în spatele camionetei. Ryder a accelerat din nou nebuneşte, reluând vânătoarea. Intraseră din nou în joc.

După o oră au observat un grup de oameni poticnindu-se pe drum. Păreau obosiţi şi demoralizaţi, având şi de ce. Liderul lor a fugit cu un Mercedes lăsându-i în voia sorţii. Dar ei continuau să fie periculoşi, aşa că Noian a urcat în spatele camionetei şi a început să se pregătească. Toyota era un vehicul al ISIS, aşa că ei presupuneau că este condus de unul de-al lor. Asta le acorda celor din SEAL un răgaz, aşa că au fost gata să deschidă focul cu armele sprijinite pe capota

cabinei.

— Vince, tu iei dreapta, eu stânga, iar Will centrul. Nu trageţi înainte de a fi la 100 m, apoi ciuruiţi-i. Radeţi-i pe bastarzi de pe faţa pământului înainte de a avea timp să riposteze. Câţi se pot vedea?

Vince a privit atent în depărtare.

— Zece.

— Nu pot pune prea multe probleme, spuse Will. N-au unde să se ascundă. Zece oameni, câte trei pentru voi doi şi patru pentru mine.

— Vedem noi, a zâmbit Merano cu naturala superioritate a lunetistului.

Au aşteptat în timp ce Ryder conducea spre inamic. Doi dintre arabi au recunoscut maşina şi au fluturat din mână. El le-a răspuns la fel şi tot grupul s-a oprit aşteptând să-i ia camioneta. Marşul lor forţat, dur, era pe cale să se termine. Aveau dreptate. Era terminat. Noian a aţintit carabina Barrett asupra omului aflat cel mai departe, a aşteptat o secundă şi a strigat:

— FOC!

A apăsat pe trăgaci, iar glontele de calibrul .50 a izbit ţinta care a căzut la pământ. Vince trăgea şi el o serie de 7, 62 mm, foc-cu-foc, cu carabina SWS Mk 11. Mai mulţi oameni au fost doborâţi. Chiar dacă trăgeau de pe o platformă aflată în mişcare, fiecare glonţ şi-a atins ţinta. Bryce s-a alăturat şi el cu a sa HK 411. Rafale scurte, disciplinate, foc controlat, şi ostilii au căzut ca popicele. După câteva

clipe, gașca veselă de arabi zâmbitori s-a transformat într-o grămadă de trupuri împrăștiate pe jos. În afară de unul singur.

A luat-o din loc precum un sprinter; alerga în zigzag pe terenul deschis și, deși îl ocheau trei carabine, nu l-a nimerit niciun glonte. Dar Ryder nu a ratat. A răsucit volanul, mașina zguduindu-se pe terenul accidentat către insurgentul alergător, și l-a lovit din mers cu bara de protecție. A făcut câteva tumbe prin aer și a căzut năucit la pământ. Ryder a călcat frâna, toți au coborât din mașină, iar Noian s-a grăbit să verifice victima.

— E viu. Slavă Domnului!

— De ce-l vrei viu? întrebă John-Wesley total uimit. Eu am vrut să-l omor.

— Ca să confirme unde se duce Abdullah. Când vom ști asta, ne putem duce după el ca să terminăm treaba. Fără greșeli.

În timp ce vorbea, se uita fix la Ryder, iar louisianul a dat din cap.

— Fără greșeli. Am înțeles, Boss.

Arabul era nevătămat, deși zguduit rău de camioneta care l-a izbit. Noian l-a întrebat despre Abdullah. Acesta a scuturat din cap și a scuipat câteva vorbe în arabă.

— Nu vorbește engleza, spuse Will dezgustat. Ticăloșii ăștia nu o vorbesc niciodată, doar dacă cer ceva.

Se uită crunt la captiv.

— Amice, ai face bine să-ți amintești foarte rapid câteva cuvinte

englezeşti. Altfel îţi bag un glonte-n cap.

Părea în continuare buimac, iar Noian a început să creadă că spune adevărul. Ceea ce însemna o altă fundătură... dar fata a coborât din cabină. Ascultase şi i-a vorbit arabului pe limba lui. El a ridicat privirea surprins, apoi a zvârlit câteva cuvinte care semănau a ameninţare. Pe chipul ei s-a aşternut surpriza, apoi o gamă întreagă de emoţii. După o secundă, uriaşul pumnal de combat al lui Ryder a fost sub bărbia omului, iar Noian a trebuit să-l apuce de mână pentru a-l opri.

Apoi a întrebat-o pe fată:

— Ce a spus?

— Nu... nu sunt sigură...

— Întreabă-l din nou.

Ea a mai spus câteva fraze, iar răspunsul lui a fost la fel de sălbatic. Rana părea să se lupte cu ea însăşi când Noian a întrebat-o din nou ce a spus omul. Ceva nu era în regulă. Limbajul trupului ei, gesturile, nu-şi putea da seama ce-i în capul ei. Dar obiectivul lor continua să se îndepărteze, iar ei nu aveau timp să se joace cu un terorist captiv. Şi atunci Ryder a cerut câteva minute ca să-l facă să vorbească.

— Şi cum ai să reuşeşti? Tu nu vorbeşti arabă, el nu vorbeşte engleza.

— Va vorbi, garantez. Doar cinci minute.

Vocea îi era dură. Era evident că arabul a ameninţat-o pe fată.

Noian şi-a adus aminte de fata din Louisiana care fusese ameninţată de către poliţist şi s-a întrebat dacă trebuie să-l lase singur cu arabul. Dar miza era mult prea mare, aşa că a fost de acord. În ciuda fizicului său slăbuţ, John-Wesley era deosebit de puternic şi l-a tras pe om cu uşurinţă în spatele camionetei. Ceilalţi au rămas în aşteptare, străduindu-se să ignore strigătele înăbuşite şi gemetele. În mai puţin de patru minute, SEAL a revenit... singur.

— Turcia, Gulbaba, moscheea din centrul oraşului. Acolo se va întâlni cu acel mullah. Peste munte, sunt cam doi klick de aici. Dar pe drum sunt zece klick. După ce trece frontiera în Turcia şi ajunge la D410, şoseaua Gaziantep, artera principală care străbate ţara. Dacă nu-l oprim la Gulbaba, totul s-a sfârşit. Ar putea să se ducă oriunde.

— Cât va dura întâlnirea asta din Gulbaba? Cât timp avem?

— Tipul a spus că prinţul va sta acolo cam un ceas. Are deja un avantaj, aşa că nu mai avem mult timp.

Noian dădu din cap.

— În acest caz, o luăm din loc imediat. Mai întreabă-l, vezi ce ştie despre poteca care trece peste munte.

Ryder s-a uitat drept în ochii lui.

— Boss, acum nu va mai răspunde la nicio întrebare. Niciodată.

— Am înţeles. O luăm pe calea care traversează muntele. Haidem!

A vrut să urce în camionetă, dar Will l-a oprit.

— LT, dacă poteca de peste munte este atât de nenorocită, l-am

putea pierde.

— Iar dacă o luăm pe drumul ocolitor, nu vom ajunge la timp. N-avem de ales, Will.

— Mda, cred că ai dreptate. Cristoase, dacă va trebui să ne întoarcem şi să o luăm de la capăt, mai bine demisionez şi-mi cumpăr o pizzerie.

— Mă asociez cu tine. Partener.

Cei doi SEAL au rânjit unul la altul şi s-au urcat în camionetă. Ryder a preluat din nou volanul şi a demarat în trombă. Noian a evitat să privească trupul rămas în praf.

Poteca sinuoasă era o succesiune dementă de pante abrupte, praguri sinucigaşe şi trecători atât de înguste încât ar fi făcut să tremure chiar şi o capră de munte. Ryder a încetinit până aproape de oprire pentru a menţine Toyota pe terenul precar. La un moment dat al raidului nebunesc, au traversat frontiera nemarcată. Acum, Turcia se întindea în faţa lor, un teren muntos, foarte accidentat, iar în depărtare, cam la un kilometru, se vedea oraşul Gulbaba.

Dacă urcarea pe panta muntelui a fost grea, coborârea versantului a fost şi mai şi. Ryder conducea ca un posedat, ca şi cum l-ar fi considerat vinovat pe Abdullah pentru iminenta sa îndepărtare din SEAL, care – pentru el – era ca o familie. Coborârea pantei ar fi trebuit să dureze cam o oră, dar el a făcut-o în zece minute demente, terorizante.

Au intrat în Gulbaba, care nu era chiar un oraş, ci un amestec de groapă de gunoi şi depozit de deşeuri industriale. Magazine goale, ateliere abandonate, majoritatea parţial distruse şi incendiate. Scheletele înnegrite ale clădirilor contrastau cu cerul senin, precum opera macabră de artă modernă. În centrul oraşului, au ajuns vis-à-vis de moschee. Noian a scăpat un oftat de uşurare. Mercedesul lui Abdullah era parcat alături. Încă mai era aici.

S-au oprit şi i-a trimis pe Biyce şi Merano să acopere spatele, în timp ce el şi John-Wesley vor intra prin faţă. Rana rămâne în camionetă. Orăşelul era tăcut, cu doar câţiva oameni la vedere, stând în faţa caselor, fumând şi pălăvrăgind. Cei doi soldaţi care se apropiau de moschee au atras unele priviri. Armata turcă lua în serios zonele de origine ale terorismului intern, sau chiar importat din Siria. Soldaţi patrulând prin localităţi nu erau ceva neobişnuit în Turcia parţial islamică, parţial seculară.

La intrarea în moschee aveau armele în mâini, iar ochii li se roteau dintr-o parte în alta, căutându-l pe Abdullah. Clădirea era mică, cu doar o singură încăpere largă, în al cărei centru stăteau pe podea discutând un mic grup de oameni. Iniţial, aceştia nu i-au observat pe nou veniţi. Noian i-a făcut semn lui Ryder şi amândoi s-au ascuns în spatele unuia dintre numeroşii stâlpi care susţineau tavanul. După ce ochii li s-au adaptat cu schimbarea de la soarele orbitor la obscuritatea din interior, s-au uitat pieziş la acei oameni. Erau patru,

unul fiind Abdullah însoţit de un bodyguard înarmat cu o carabină de asalt. Mai era un arab ce purta haina şi turbanul distinctive pentru un mullah, şi un tânăr în haine similare, care probabil era asistentul lui.

Ce i-au atras atenţia lui Noian au fost armele. Abdullah şi garda sa aveau AKM-uri. Dacă s-ar fi aflat cu adevărat la rugăciune, mullahul ar fi insistat ca ei să-şi lase armele afară. Abdullah a scos un telefon şi i-a adresat câteva cuvinte mullahului, care a luat o foaie de hârtie şi a citit-o. Apoi i-a vorbit prinţului, care începu să apese tastele pentru apel.

Noian a murmurat către Ryder.

— Vezi? Abdullah şi mullahul. Sunt gata să facă transferul bancar. Suntem în criză de timp.

— Cum vrei să acţionăm?

— Eu îl dobor pe Abdullah primul, iar tu te ocupi de garda sa. Apoi îi dăm stingerea amicului său, mullahul. Bastardul e băgat în căcat până la gât.

— Am înţeles. Aştept să tragi tu primul.

Noian a luat-o de la spate pe Barrett, iar Ryder şi-a pregătit automatul Heckler & Koch. S-au aşezat în poziţie de tragere... ţinta fiind, efectiv, foarte uşoară. De la distanţă mică, ratarea ei ar fi cerut un efort serios de voinţă, începu să apese pe trăgaci, oprindu-se atunci când o siluetă a năvălit prin uşă strigând:

— Prinţe Abdullah! Au venit să te ucidă!

S-a răsucit brusc şi a văzut-o pe Rana, care năvălise în moschee, dând din mâini şi strigând.

Ryder era devastat, dar şi-a revenit repede.

— Căţea trădătoare! Trebuia să o las ălora din deşert!

Abdullah a reacţionat fulgerător, aruncându-se în spatele unui stâlp, în afara liniei focului. Garda sa a ridicat AKM-ul şi a tras o rafală lungă care a spulberat marmura din stâlpul alăturat. Noian a slobozit un blestem şi a sprintat către arabul care era pericolul imediat. Trase de la şold, cu Barrett, ca şi cum ar fi fost o armă uşoară de asalt, nu una de calibru .50. A tras o juma de duzină de gloanţe înainte de a lovi ţinta care s-a prăbuşit. Dar Abdullah se afla acum undeva în obscuritatea înconjurătoare. La fel ca şi mullahul şi asistentul său care se pitiseră amândoi, şi mai era şi Rana care dispăruse. Ryder începu să o caute, în timp ce evenimentele se desfăşurau în viteză.

Dacă se reuneau şi făceau apelul telefonic, consecinţa ar fi fost nişte banguri cumplite în patru capitale importante. Nu trebuia să se întâmple. Nu puteau permite să se întâmple. Dar unde era Abdullah?

A înaintat din stâlp în stâlp, căutându-l, dar locurile erau goale. Apoi a auzit un foşnet la doar câţiva metri depărtare şi un click. Noian a întors ţeava şi... iată-l! Prinţul Khalid bin-Abdullah, membru al familiei regale saudite, omul care planifica să lovească Occidentul atât de devastator, încât vor trece decade ca să-şi revină. Trebuia să-l elimine... dar altcineva a tras în el...

...Rana care continua să tragă cu un AKM luat de jos.

Rana! Ce mă-sa-n...!?

Un glonţ a izbit vesta, iar următorul a smuls niţel din piciorul lui stâng. A întors-o pe Barrett ca să riposteze, dar Rana s-a adăpostit după un altul dintre nenumăraţii stâlpi, continuând să tragă asupra lui. Nu-i venea să creadă. Rana, fata pe care o salvase Ryder. Fata pe care o luaseră cu ei ca să fie în siguranţă. Pe care au salvat-o de la un viol brutal, în grup, şi de la moarte. În schimb, ea voia să-l ucidă. Ca să-l salveze pe prinţul Abdullah, să poată continua turbarea ucigaşă. Deci s-a alăturat şi ea în rândurile sinucigaşilor cu bombe, ucigaşi de nevinovaţi. Era o singură explicaţie. Islamul. Avea o credinţă fanatică de care nu se putea lepăda. Doar moartea o putea elibera. O să facă pe dracu-n patru să o ajute.

Stâlpii împiedicau o vedere liberă de-a latul sălii de rugăciune, aşa că a aşteptat. Când împuşcăturile au încetat şi a auzit-o reîncărcând, s-a furişat din stâlp în stâlp în direcţia în care presupunea că s-a pitit prinţul. Şi l-a văzut, iar fata i se alăturase. Încercau să se retragă spre uşa de la intrare. A tras un singur foc cu Barrett. Glontele enorm a penetrat stâlpul de marmură şi a auzit-o ţipând când a străpuns-o şi pe ea. Probabil că a rănit-o doar, dar un glonţ de calibrul .50 era suficient ca să scoată pe cineva din acţiune, definitiv.

Abdullah a deschis foc automat cu arma sa de asalt, obligându-l să se retragă în spatele unui stâlp, în timp ce gloanţele şuierau pe lângă

el. Se aflau aproape de ieşire şi dacă nu făcea rapid ceva, ăştia scăpau şi ar fi dezlănţuit iadul.

Unde-i Ryder? Am nevoie de el mai mult ca niciodată...

A ţâşnit din întuneric, sprintând prin moschee către Abdullah. Înainte de a putea ochi cum trebuie, Abdullah l-a observat şi a deschis focul, forţându-l să se adăpostească. Apoi s-a năpustit din nou pentru că nu avea de ales. A atacat direct, trăgând cu masiva Barrett pentru efect, nu că ar fi sperat să nimerească. Sauditul a ripostat, obligându-l să se adăpostească din nou. Dar acum era mai aproape.

A aşteptat ca arabul să se mişte şi l-a văzut retrăgându-se din stâlp în stâlp. Noian a reluat urmărirea şi a început să se apropie, dar a alunecat aterizând în fund, la mai puţin de doi metri de Abdullah. Pe buze i-a apărut un zâmbet crud, ca şi când tocmai câştigase marele premiu la loterie.

— De data asta ai să mori, porc american. Trebuie să implori mila lui Allah şi a profetului său Mohammed înainte de a te ucide.

— Care e mai tare?

— CEE?

— Mohammed sau Allah. Care e mai tare? Adică, tu pe care l-ai alege, ca să nu fie doar un gunoi ucigaş?

Fruntea i s-a brăzdat de uimire.

— Tu...

Noian s-a încordat, gata să sară în timp ce furia îl copleşea, dar

nişte paşi alergători au răsunat pe podea, şi Ryder a apărut trăgând din mers. Abdullah s-a dat înapoi... gloanţele spulberau totul din jurul stâlpului... şi a ridicat arma ochindu-l pe Noian. Acesta nu s-a putut mişca. A rămas doar în aşteptare împuşcăturii fatale. Dar Ryder a făcut şi ultimii paşi. Arabul a întors AKM-ul spre el. O neatenţie de care Noian a profitat. De pe podea, şi-a smuls pistolul Sig din toc, a ochit şi a tras. Încă o dată.

Sauditul a căzut, mort sau muribund, iar el s-a liniştit. S-a terminat. Un glonţ tras de aiurea i-a zgâriat braţul, iar el s-a întors spre cel care l-a rănit. Rana era încă vie, şi reuşise să se târască spre el, lăsând o dâră de sânge pe covorul din moschee. A ajuns atât de aproape încât putea să-l atingă, iar ţeava armei era aţintită pe faţa lui Noian. A încremenit.

— Ar fi trebuit să rămâneţi acasă la voi... cu toţii. N-ar mai fi trebuit să te ucid.

Vocea îi era plină de agonie, dar încă arăta hotărârea de a face acest ultim lucru înainte de moarte.

El a păstrat tonul egal. Atât timp cât vorbeau, era viu încă.

— Ai fi preferat să trăieşti cu violatorii şi ucigaşii? De ce, Rana?

— Prefer să ascult cuvântul Profetului decât al unui necredincios. Asta e calea noastră.

— Calea voastră duce spre moarte. Nu face asta, Rana. Gândeşte-te la musulmanii care voiau să te violeze şi să te ucidă. N-am făcut decât

să te salvăm de o asemenea soartă.

A răspuns cu vocea plină de venin.

— Ar fi trebuit să mă lăsaţi. Acum îţi vei primi răsplata şi vei muri, aşa cum ar trebui să moară toţi necredincioşii.

Mâna ei tremura şi primul glonţ i-a trecut lui Noian pe lângă gât. Şi-a sprijinit arma de stâlp ca să-i dea stabilitate şi a ochit. Dar în acel moment, Ryder a năvălit din umbră cu pumnalul în mână. Braţul s-a ridicat spre spate şi acesta a zburat către ţintă. Lama uriaşă, neagră s-a răsucit o singură dată prin aer şi s-a împlântat adânc în gâtul fetei. Pe când cădea a mai reuşit să tragă o dată, dar glontele s-a dus aiurea, spre tavan. Sângele ţâşnea din rana groaznică, şi în ultimele clipe dinaintea morţii, a făcut efortul de a se uita la Ryder.

Noian putea jura că ura religioasă dispăruse, înlocuită în aceste secunde finale de regret. Încercă să-şi dea seama ce anume o făcuse să se schimbe.

— Omul cu care ai vorbit... am impresia că-l cunoşteai.

— Îl cunoşteam.

Vocea-i era o şoaptă a morţii.

— Ţi-a spus ceva care te-a făcut să te răzgândeşti.

— Da.

Era aproape dusă iar el a trebuit să-şi pună urechea aproape de buzele ei ca să poată auzi.

— Ce anume a spus?

— Am avut un copil care a murit. Omul acela era cumnatul meu. A spus că dacă vă ajut, Allah va avea grijă ca fiul meu să ardă în flăcările iadului. Îmi pare rău.

Noian şi-a clătinat capul cu disperare.

Lumea islamică pe o mare furtunoasă plină de durere. Când vor învăţa că nu este obligatoriu să fie aşa? Probabil niciodată. Întotdeauna va fi de lucru pentru oameni ca noi. Forţe Speciale. SEAL. Ucigaşi. Oameni ca John-Wesley.

Era nemişcată, cu trupul întins pe covorul plin de sânge. Ryder s-a aplecat, şi-a scos pumnalul şi a şters lama de haina ei. Apoi l-a ajutat pe Noian să se ridice.

— Eşti bine, Boss? Nu te-a rănit?

— Sunt bine. Credeam că de data asta m-am dus. Mulţam.

— N-ai pen-ce, ridică Ryan din umeri. Şi-altădată.

— Doare?

— Ce anume?

— Trădarea ei, faptul că a trebuit să o omori.

Faţa i s-a întunecat, iar Noian a înţeles că Ryder se reîntoarce în zilele întunecate din Louisiana. În fine, a răspuns.

— Oamenii mai şi mor.

— Atât? Oamenii mor?

— Da.

Dar faţa îi trăda sentimentele lăuntrice. Pe oriunde trecea el,

rămânea un şir de cadavre. Unii fuseseră oameni buni, alţii răi. A mai fost şi Grace, o fată pe care a iubit-o cu toată fiinţa sa. Iar când aceasta a murit, şi ceva din ’năuntrul său a murit. O mică scânteie s-a aprins când a salvat-o pe Rana. Dar s-a stins datorită trădării ei.

De fiecare dată când salvează o viaţă, aşa cum tocmai m-a salvat pe mine, contează oare? Da, contează. Purtăm un război împotriva unui inamic brutal, medieval, şi avem nevoie de orice armă pe care o avem la îndemână. Arme precum John-Wesley Ryder.

Ambii SEAL s-au întors când o rază de lumină a străbătut întunericul. Will Bryce şi Vince Merano intraseră pe uşă şi veneau spre ei. Atunci şi-a adus aminte Noian de mullah şi asistentul său.

— Will, doi tipi au ieşit prin spate. Unul e mullahul. I-ai văzut?

Un zâmbet larg a dezvăluit dinţii albi pe faţa neagră.

— I-am văzut. Am văzut şi ce ascundeau sub ţoale. Ciudat, nu-mi amintesc ca popii să poarte arme. O fi o chestie nouă.

— Will, sunt terorişti. Sunt în legătură cu Abdullah

Solidul Master Chief a aruncat o privire la trupurile prinţului saudit şi al fetei arabe.

— Mda. Armele lor au fost un indiciu. De aia i-am şi ucis.

— Păi... asta e. Am terminat.

Will zâmbi larg.

— Câtă dreptate ai, e timpul să ne cărăm acasă. Care-i treaba cu John-Wesley? Nu arată bine. Hei, Ryder, ce se-ntâmplă? Credem că-ţi

place o execuţie reuşită.

Semăna cu un om care a găsit ceva preţios... şi l-a pierdut. A dat din cap fără o vorbă, şi a păşit încet pe uşă, afară la aer curat. Noian era gata să-l urmeze, când s-a împiedicat de ceva aflat pe podea. A ridicat telefonul celular. Vocea din receptor era îngrijorată.

— Alo, sunteţi acolo?

— Cine sunteţi?

— Banca de Comerţ din Turks şi Caicos. Vorbesc cu titularul contului? Eraţi pe cale să faceţi un transfer.

— Transferul este anulat.

— Anulat? Puteţi să mi-l daţi la telefon pe unul dintre deţinătorii contului?

— Nu pot. Sunt morţi.

— Morţi? Amândoi?

— Amândoi.

— Dar, tocmai vorbeam cu ei acum câteva minute.

— Au avut un accident. Otrăvire cu plumb.

— Otrăvire cu plumb? Am auzit împuşcături.

— Asta şi spuneam. S-a terminat. Contul a fost închis.

— Dar banii? Ce să fac cu balanţa?

S-a gândit o secundă şi a zâmbit lăuntric.

— Vi se cere să-i donaţi Fundaţiei Maica Tereza din Calcutta. Stai aşa, acum e Sfânta Tereza.

— Dar Prinţul Abdullah era musulman.

— S-a convertit în ultima clipă. Gagiul a văzut Lumina. Interlocutorul a făcut o pauză în care a gândit intens. Accent american, uciderea a doi clienţi pe care-i ştia ca fiind terorişti. Trebuie să fie vorba de Forţele Speciale. Nu voia să fie următorul pe lista lor.

— Sfânta Tereza. Calcutta. Voi pune la punct aranjamentele necesare.

— Aşa să faci.

A închis şi a ieşit afară după Ryder care-l aştepta.

— Eşti OK, John-Wesley?

— Sunt bine.

Dar nu era. Era un om care a pierdut totul.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Părea resemnat cu soarta sa.

— Ehh... cred că da.

— Data viitoare, urmezi ordinele.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot?

— Deci va mai fi o dată viitoare?

— Crezi că pot concedia un om care tocmai mi-a salvat viaţa? Expresia întunecată s-a transformat în zâmbet.

— Cam speram să nu o poţi face.

— Doar de data asta, Ryder. Doar de data asta.

— Sigur.

Noian a dat din cap.

— OK, e timpul să ne cărăm acasă.

SFÂRŞIT